

418
76 2527
: 6

2

การรับรู้ประโยชน์ความชอบของเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน

ตัวผู้
จังหวัดสมุทรสาคร
โรงเรียนรวมใจ
ศิษย์เก่า
สงวน
- ศึกษานิเทศก์
นางกฤษณา กฤษณะกุล
นางนอย คุณทรัพย์

20 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
เมษายน 2527

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177348

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาโท
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

 ประธาน

สัทพร วัฒน. กรรมการ
/

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

สัทพร วัฒน. กรรมการ
M/A ✓ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยเรื่องการรับรู้ประโยชน์ความชอบของเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน นี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้เรียบร้อย ด้วยความอนุเคราะห์ให้คำปรึกษาแนะนำ เป็นอย่างดีจากอาจารย์ ผศ.ดร.ประพาศน์ พงษ์ธิประภา และอาจารย์สุภาพร ลอยค์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ รศ.สุโร พงษ์ทองเจริญ และอาจารย์ รศ.ดร.สำออง ทิรัญบุรณะ พินช์ ที่กรุณาให้ความเอาใจใส่ให้คำแนะนำและติดตามอยู่เสมอ ขอขอบพระคุณอาจารย์สมเกียรติ ทิพยทัศน์ ที่ได้ให้ความกรุณาให้คำแนะนำอีกผู้หนึ่ง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ผศ.สมใจ ทิพย์ชัยเมธา อาจารย์สุกลางค์ รัตนวิภาส อาจารย์ใหญ่ และอาจารย์ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่แห่งโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทิศ และขอขอบพระคุณ อาจารย์อังคณา นวลฉวี อาจารย์เสาวรี บุนนาค และอาจารย์นพรัตน์ เกกสินธุ์ เจ้าของและผู้บริหารของโรงเรียนอนุบาลราชพงษา ตลอดจน ครู อาจารย์ ของโรงเรียนทั้งสองแห่งเป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือในการให้ข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ ดร.ปรีชา วิหคโต คุณพันธินย์ วิหคโต และคุณอร่าม กุ่มทรัพย์ ที่ได้ให้การสนับสนุนและแนะนำช่วยเหลือ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ได้เอาใจใส่ ติดตามอยู่เสมอ และขอขอบคุณ คุณเพ็ญฉวี แสงคา และคุณกานต์ ทรัพย์เสริมสุข เป็นอย่างมากที่ได้ช่วยพิมพ์งานวิจัยนี้ให้เป็นอย่างดี และรวดเร็ว

สุดท้ายนี้ ขอมอบความดีแก่งานวิจัยนี้แก่คุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นที่เคารพรัก และผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ อีกครั้งหนึ่ง

แนนน้อย กุ่มทรัพย์

เมษายน 2527

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	
	๑ คำนำ.....	1
	๒ ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	6
	ความสำคัญของการวิจัย.....	6
	ขอบเขตของการวิจัย.....	7
	ตัวแปรที่จะศึกษา.....	7
	คานิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
	ข้อตกลงเบื้องต้น.....	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	๑ สมมติฐานในการวิจัย.....	20
3	วิธีดำเนินการวิจัย	
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	21
	วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	21
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	22
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	26
	เกณฑ์การให้คะแนน.....	28
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29

4	การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย	
	ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล.....	33
	ผลการวิจัย.....	34
5	บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	
	ความมุ่งหมายในการค้นคว้า.....	44
	กลุ่มตัวอย่าง.....	44
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
	การดำเนินการวิจัย.....	45
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
	สรุปผลการวิจัย.....	46
	อภิปรายผล.....	47
	ข้อเสนอแนะ.....	52
	บรรณานุกรม.....	54
	ภาคผนวก.....	60

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
2	คะแนนความถูกต้อง และค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยคความซ้อนที่มี ประโยคขยายหน่วยนามอยู่ท้ายประโยคหลัก(กป และ กก) และ คะแนนความถูกต้อง และค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยคความซ้อนที่มี ประโยคขยายหน่วยนามแทรกอยู่ในประโยคหลัก(ปป และ ปก)...	36
3	คะแนนความถูกต้อง และค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยคขยาย หน่วยนามที่มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม (ปป และ กป) และคะแนนความถูกต้อง และค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยคขยาย หน่วยนามที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก และ กก)..	37
4	คะแนนรวมและค่าร้อยละของความถูกต้องที่เด็กทั้งหมดรับรู้ ประโยคความซ้อนแต่ละลักษณะ.....	39
5	คะแนนความถูกต้องและค่าร้อยละที่เด็กแต่ละระดับอายุรับรู้ ประโยคความซ้อน.....	41
6	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความถูกต้องที่เด็ก 3 กลุ่มอายุ รับรู้ประโยคความซ้อน.....	42
7	ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนความ ถูกต้องที่เด็ก 3 กลุ่มอายุรับรู้ประโยคความซ้อน.....	43

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	แผนผังการวางที่นั่ง และเครื่องบันทึกเสียง.....	26
2	แผนผังการวางตัวสัตว์.....	27

คำนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความต้องการ ฯลฯ ในระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การที่มนุษย์จะมีความสามารถทางภาษาได้ก็เพียงใคนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการรับรูภาษา (Language acquisition) ที่เริ่มมาตั้งแต่เกิด (Stephen. 1981 : 98) นักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์จึงสนใจศึกษาเรื่องการรับรูภาษาของเด็กเป็นอันมาก และได้มีทฤษฎีที่สำคัญเกี่ยวกับการรับรูหรือการเรียนรู้ภาษาอยู่ 2 ทฤษฎี

ทฤษฎีหนึ่งใจความว่า การรับรูหรือการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของการเรียนจากประสบการณ์ เป็นการเลียนแบบผู้ใหญ่ ในคานเสียงเด็กจะฟังและเลียนแบบการออกเสียงของผู้ใหญ่ ส่วนคานประโยคนั้น เมื่อเด็กได้สังเกตประโยคต่าง ๆ ที่ผู้ใหญ่ใช้ เด็กจะจำลักษณะประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นมาใช้ในการพูด ทางคานความหมาย เด็กจะเรียนรู้ความหมายโดยอาศัยความจาเชื่อมโยงระหว่างคำกับวัตถุ เช่น ทุกครั้งที่แม่เอานมมาให้ แม่ก็พูดว่า "นม" พร้อมทั้งยกขวดนมให้ดู เด็กจะเรียนรู้ความหมายใดควยวิธีนี้

ส่วนอีกทฤษฎีหนึ่งมีใจความว่า ภาษาเป็นสมบัติของมนุษย์โดยเฉพาะ สัตว์อื่นไม่มีภาษา เนื่องจากธรรมชาติได้ให้มนุษย์มีกลไกในการเรียนรู้ภาษาติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด การเรียนรู้ของเด็กจะเกิดจากการที่เด็กได้รับข้อมูลทางภาษา ซึ่งก็คือภาษาที่ผู้ใหญ่รอบ ๆ ตัวใช้ แล้วกลไกที่มีอยู่ในสมองเด็กจะทำหน้าที่วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มา การเรียนภาษาจึงเป็นเรื่องของการวิเคราะห์แยกแยะข้อมูล แล้วสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมา

ไม่ใช่เรื่องของความจำหรือการเลียนแบบผู้ใหญ่เท่านั้น การเรียนความหมายและการเรียนคำและประโยคก็เช่นเดียวกัน คือ เด็กจะเริ่มใช้คำหรือสร้างวลี สร้างประโยค และเรียนรู้ความหมายต่อเมื่อเด็กได้คิดสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นแล้ว และนำกฎออกมาใช้ในการพูด เพื่อจะรู้ว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้ายังไม่ถูกต้องเด็กจะแก้ไขไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถูกต้อง หรือเหมือนกับภาษาที่ผู้ใหญ่ใช้อยู่ จะเห็นได้จากการที่เด็กจะพูดผิด ๆ ในระยะแรก ๆ

เดอร์วิง (Aitchison, 1976 : 126 อ้างอิงมาจาก Derwing, 1973) และสโลบิน (Slobin, 1971 : 56) สนับสนุนว่า เด็กเกิดมาพร้อมกับมีกลไกที่ทำให้เด็กสามารถวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษาได้ เด็กจะมีวิธีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลและสามารถสร้างประโยคได้เอง เมื่อเด็กนำความสามารถนี้ไปใช้กับคำพูดที่เด็กได้ยิน เด็กก็สามารถสร้างไวยากรณ์ของภาษาที่เด็กได้ยินได้

ปีน เอ็ทชิสัน (Aitchison, 1976 : 135) และ เชลสซิงเกอร์ (Schlesinger, 1967 : 398) กล่าวเสริมว่า เด็กจะเรียนรู้จากโครงสร้างผิว (surface structure) ตามกระบวนการรับรู้ซึ่งทำให้เด็กรู้ว่าจะต้องทำอะไรกับข้อมูล คือ โครงสร้างผิวที่ได้ยิน

วิธีการค้นหากระบวนการรับรู้ภาษา

กระบวนการรับรู้ภาษาคืออะไร จะค้นพบกระบวนการนี้จากเด็กได้อย่างไร ปีน เอ็ทชิสัน (Aitchison, 1976 : 136 - 142) ได้เสนอวิธีการที่จะค้นหากระบวนการรับรู้ภาษาไว้ 3 วิธี คือ

1. วิเคราะห์จากลำดับที่เด็กรับรู้โครงสร้าง
2. วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในคำพูดของเด็ก
3. วิเคราะห์คำพูดของเด็กที่พูดสองภาษา (bilingual children)

1. การวิเคราะห์ลำดับของการรับรู้เป็นวิธีการที่ให้ประโยชน์น้อยที่สุดเพราะไม่อาจจะทำให้มองเห็นกระบวนการรับรู้ได้ชัดเจนนัก เนื่องจากมีปัจจัยอื่น ๆ นอก จากเรื่องโครงสร้างของภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น รูปแบบและคำพูดต่าง ๆ ที่พ่อแม่ใช้บ่อย ๆ เป็นต้น บราวน์ (Brown, 1973) และ ซากุน (Szagun, 1975) ได้ศึกษาพัฒนาการทางโครงสร้างของคำพูดของเด็ก พบว่า การที่พ่อแม่ใช้รูปแบบต่าง ๆ บ่อย ๆ นั้น ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่เด็กจะรับรู้ประโยคนั้น ๆ ได้ เพราะเด็ก จะพัฒนาประโยคที่เขาไม่เคยได้ยินพ่อแม่พูดเลยก็ได้ เช่น ในการรับรู้เรื่อง Tense เด็กจะพูดว่า "Mummy washing" แทนที่จะพูดว่า "Mummy is wash" ซึ่งมี โครงสร้างของประโยคที่เกือบจะถูกต้อง หรือพูดว่า "Mummy is washing" ซึ่งมี โครงสร้างถูกต้องที่ผู้ใหญ่ใช้พูดกัน สิ่งที่เกิดขึ้นในคำพูดของเด็กนี้ไม่สามารถอธิบายได้ ด้วยการศึกษาพัฒนาการทางความรู้ของเด็ก ดังนั้นการจะได้พบกระบวนการรับรู้ภาษา ของเด็กนั้น จะทำได้ด้วยการแยกปัจจัยอื่นที่ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับภาษาออกไป

2. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของเด็ก สามารถทำได้ 2 วิธี คือ วิเคราะห์ ข้อผิดพลาดจากคำพูดที่เด็กพูดตามธรรมชาติ และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจาก การพูดตามประโยคของนักวิจัย ซึ่งมีข้อควรระวังคือ ข้อผิดพลาดนั้นจะต้องไม่เกิดจาก การที่เด็กไม่สามารถจำรายละเอียดในประโยคที่ให้เด็กพูดตาม จากการทดลองด้วย การให้เด็กพูดตามนี้ สมิธ (Smith, 1967) ให้ความเห็นว่าเด็กมีแนวโน้มที่จะทำ ให้ประโยคยั้งขึ้นด้วยการย่อประโยคลง

ตัวอย่าง เช่น "THE OLD GRAY WOLF CHASED RABBITS"

เด็กจะพูดตามเป็น "the old wolf chased rabbits"

ยีน เอ็ทชีสัน (Aitchison, 1976 : 131) ให้เหตุผลว่า นี่คือลักษณะ ประโยคที่ทำให้มองเห็นข้อผิดพลาดซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับข้อผิดพลาดที่ได้จากการพูด ตามธรรมชาติ และเป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์สำหรับการพิจารณาว่าเด็กพบความยาก ลำบากในการพูดประโยคนั้น ๆ อย่างไร ในเรื่องความผิดพลาดนี้ คาสเคน

(Atchison . 1976 : 139 อ้างอิงมาจาก Cazden. 1972) พบว่าเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษมักจะทำข้อผิดพลาดเหมือน ๆ กัน และทำผิดแม้กระทั่งคำ ๆ เดียวกันด้วย

3. การศึกษาวิเคราะห์จากการพูดของเด็กพูดสองภาษา เป็นแนวทางให้รู้กระบวนการรับรู้ภาษาในเด็ก สโลบิน (Slobin. 1973) เป็นผู้ใช้วิธีนี้เป็นคนแรก และชี้ให้เห็นว่าเด็กที่โตขึ้นมาพร้อมกับเรียนภาษา 2 ภาษาด้วยกันนั้น จะไม่รับรู้โครงสร้างของภาษาทั้งสองคู่ขนานกันไปโดยตลอด จากการศึกษาเด็กพูดสองภาษาคือภาษาอังกฤษเรียน และภาษาเซอร์โบ-โครเอเชีย สโลบินพบว่า เด็กจะเรียนรู้คำอังกฤษเรียนที่มีความหมายเกี่ยวกับสถานที่ (คำบุพบท) ก่อนการเรียนรู้คำแบบเดียวกันจากภาษาเซอร์โบ-โครเอเชีย สโลบินสรุปว่าภาษาเซอร์โบ-โครเอเชียจะต้องมีลักษณะทางภาษาที่ยากกว่าภาษาอังกฤษเรียน จนทำให้เด็กไม่สามารถใช้กระบวนการรับรู้ภาษาวิเคราะห์ได้ หลังจากที่สโลบินได้ศึกษาลักษณะการใช้คำบุพบทในทั้งสองภาษา แล้วพบว่า ในภาษาเซอร์โบ-โครเอเชียนั้น คำลงท้ายคำนามไม่ได้ใช้เชื่อมกับคำบุพบทเท่านั้น ยังใช้ทำหน้าที่อย่างอื่นอีก ส่วนคำบุพบทแม้จะมีรูปเดียวกันแต่ก็มีความหมายต่างกัน ทำให้เด็กสับสน ส่วนภาษาอังกฤษเรียนนั้นมีลักษณะง่ายกว่า เด็กสามารถใช้กระบวนการรับรู้ภาษา รู้ได้เร็วกว่า

ยีน เอ็ทชิสัน (Atchison. 1976 : 142) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ภาษาว่า คือการบอกหรือสอนตนเองที่เกิดขึ้นในตัวเด็ก ซึ่งเด็กนำมาใช้ในการรับรู้ภาษา กระบวนการรับรู้ดังกล่าวมีดังนี้

1. แบ่งส่วนของคำเป็นหน่วยทางความหมาย
2. หน่วยภาษาที่ได้มีการเรียบเรียงคำเป็นประโยคอยู่แล้ว ไม่ควรมีวลีหรือประโยคอื่นมาแทรกในหน่วยภาษาส่วนใดอีก
3. รูปของคำอาจมีการขยาย โดยมีรูปและความหมายคงเดิม
4. ส่วนท้ายของคำต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ควรสนใจ

5. คำต่าง ๆ อาจมีการเปลี่ยนแปลงด้วยการเติมปัจจัย (คำเติมท้าย)
6. การเรียงลำดับคำในประโยคเป็นเรื่องสำคัญ

จากทฤษฎีที่ว่าในการรับรู้ภาษานั้น เด็กจะมีกระบวนการรับรู้ภาษาอยู่ในสมองนี้เองเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า การรับรู้ภาษาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน จะมีการรับรู้ประโยคความซ้อนอย่างไร และในระดับอายุต่าง ๆ กัน คือ 3 ปี 4 ปี และ 5 ปี นั้น อายุขนาดใดสามารถจะรับรู้ประโยคความซ้อนได้เพียงไร เหตุผลที่ทำให้ผู้วิจัยเลือกศึกษาเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน และศึกษาเรื่องการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กครั้งนี้

1. การศึกษาเด็กอายุ 3 - 5 ปี มีความสำคัญเพราะเด็กอายุขนาดนี้ มีความเข้าใจและมีความสามารถทางภาษาเพียงพอที่จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในระดับต้น (Sheldon. 1974 : 1) นักภาษาศาสตร์หลายคน เช่น แครอล ชอมสกี (Chomsky. 1969) สมิธ (Smith. 1970) และ เชลดอน (Sheldon. 1974) เป็นต้น ก็ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กจากเด็กอายุ 3 - 5 ปี เป็นส่วนใหญ่
2. เด็กในวัย 3 - 5 ปี เป็นวัยที่เริ่มจะรับรู้โครงสร้างของประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น เด็กรู้จักคำต่าง ๆ และเข้าใจความหมายของคำมากขึ้น (Crystal. 1976 : 46 - 47)

3. งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับการศึกษาพัฒนาการทางภาษา และถ้อยคำของเด็กกระดุมอายุ 3 - 6 ปี นั้น ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางการใช้คำและการรับรู้คำประเภทต่าง ๆ เท่านั้น เช่น รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน อายุระหว่าง 4 ปี 1 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน ของกรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2507) รายงานการวิจัยเรื่องพัฒนาการในการใช้ถ้อยคำของเด็กของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก 2502) งานวิจัยของ โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (โฉมศรี

อิศรางกูร ณ อยุธยา 2520) เรื่อง การรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาล(อายุ 4 - 5 ปี) ในกรุงเทพมหานคร งานวิจัยของ สมทรัพย์ สุขอนันต์(สมทรัพย์ สุขอนันต์ 2520) เรื่อง พัฒนาการแห่งสังกัดกับทางถ้อยคำของเด็กชั้นคึกด้วยรูปขรรคม งานวิจัยของ จินตนา สุขขจินดา(จินตนา สุขขจินดา 2522) เรื่อง พัฒนาการทางภาษาค้านชนิดและสัคส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 3 - 6 ปี งานวิจัยของ จินตนา เนียมเปีย (จินตนา เนียมเปีย 2521) เรื่อง พัฒนาการทางภาษาค้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยค ของเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ เช่น อายุ อาชีพ บัคคาคารดา ฯลฯ ที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก และงานวิจัยของจันทิกา ลิมปิเจริญ(จันทิกา ลิมปิเจริญ 2524) ในเรื่องความสามารถในการรู้จักถ้อยคำและเข้าใจใจาของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต อายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 5 เดือน แต่การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้ประโยคต่าง ๆ ไม่พบว่ามึผู้ใดศึกษาไว้

ความมุ่งหมายในการวิจัย

- ๑) เพื่อศึกษาการรับรู้ประโยคความซ้อนภาษาไทยของเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึงอายุ 5 ปี 6 เดือน
- ๒) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ได้ทราบผลการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน
2. ทำให้ได้ทราบความแตกต่างของการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน
3. เป็นประโยชน์ต่อพ่อแม่ ครูผู้ปกครอง ผู้สนใจศึกษาภาษาเด็ก และผู้ศึกษาวิชาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา(Psycholinguistics)

ขอบเขตของการวิจัย

1. การรับรู้ประโยคความซ้อน ศึกษาจากเด็กอนุบาล 1 และเด็กอนุบาล 2 ที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน
2. เป็นการศึกษาเฉพาะโครงสร้างของประโยคไม่เกี่ยวกับเรื่องเสียง
3. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ คือ เด็กอนุบาล 1 และ 2 จากโรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา จำนวน 60 คน

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ
  - ก. ลักษณะของประโยคความซ้อน
  - ข. อายุ
2. ตัวแปรตาม คือการรับรู้ประโยคความซ้อน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การรับรู้ประโยคความซ้อน (the acquisition of relative clauses) หมายถึงการที่เด็กสามารถพูดตามและเข้าใจประโยคความซ้อนที่ใช้ทดสอบ โดยสามารถเคลื่อนย้ายตัวศัพท์ได้ถูกต้องตามเนื้อหาในประโยคนั้น ๆ

ประโยคความซ้อน (relative clauses) ในการวิจัยนี้หมายถึงประโยคที่มีประโยคขยายในหน่วยนาม (นวรจรณ พินธุเมธา 2524 : 139) และมีหน่วยคำเชื่อม "ที่" "ตัวที่" นำหน้าประโยคขยายที่มีโครงสร้าง 2 แบบ คือ ประธาน กริยา กรรม และ กรรม ประธาน กริยา

ตำแหน่งของประโยคขยายมี 2 แห่ง คือ เมื่อขยายหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคหลัก ประโยคขยายนี้จะแทรกอยู่ในประโยคหลัก (ตามหลังหน่วยนามที่ขยาย) และเมื่อขยายหน่วยนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคหลัก ประโยค

ขยายนี้จะอยู่ท้ายประโยคหลัก(ตามหลังหน่วยนามที่ขยาย) หรืออยู่ทางขวามือ ประโยคความซ้อนที่ใช่ในการวิจัยมี 4 ลักษณะ คือ

1. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามประธาน : ประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม

เช่น วัวตัวที่ยืนอยู่ใกล้มาเตะหมู

2. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามประธาน : ประโยคขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา

เช่น หมูตัวที่สิงโตกัดคนอนตาย

3. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามกรรม : ประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม

เช่น สิงโตกัดหมูตัวที่วิ่งชนวัว

4. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามกรรม : ประโยคขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา

เช่น หมูวิ่งชนช้างที่ลิงขี่บนหลัง

เด็ก หมายถึง เด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน ในโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทิศ และ โรงเรียนอนุบาลราชพงษา

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนถือว่าเป็นเด็กปกติ และมีพัฒนาการทางภาษาตามปกติ

2. เนื้อหาและศัพท์ที่ใช่ในประโยคทดสอบอยู่ในระดับที่เด็กรับรู้ได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลักนั้น เป็นโครงสร้างที่แม่แต่ผู้ใหญ่ก็เข้าใจและจำได้ยากกว่าประโยคขยายที่อยู่ท้ายประโยคหลักเพราะประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคนั้น ทำให้ประโยคความซ้อนดูเป็นประโยคเดียวกันมากกว่าประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ เกี่ยวกับการใช้ประโยคความซ้อนในผู้ใหญ่นี้ ชอมสกี (Chomsky, 1965 : 13) ให้ข้อสังเกตว่าไม่มีตัวอย่างชัดเจนที่แสดงว่า ประโยคขยายที่อยู่ท้ายประโยคหลัก (อยู่ทางขวามือ) จะไม่เป็นที่ยอมรับ มิลเลอร์ (Miller, 1962 อ้างอิงมาจาก Sheldon, 1974 : 5) ยอมรับว่า ประโยคที่มีประโยคขยายแทรกอยู่นั้นต้องใช้ความสามารถในการจำมากกว่าประโยคที่มีประโยคขยายอยู่ทางซ้ายหรือทางขวา บาร์ ฮิลเลล และคณะ (Sheldon, 1974, 5 อ้างอิงมาจาก Bar - Hillal และคณะ 1967) สนับสนุนอีกว่า ประโยคขยายที่อยู่ในประโยคหลักจะทำให้ส่วนของประโยคทางซ้ายมือและขวามือแยกจากกัน ทั้ง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน จึงเป็นธรรมดาที่จะสันนิษฐานว่าการแยกจากกันนี้ทำให้เกิดปัญหาในด้านความจำ

ดังนั้น ถ้าประโยคความซ้อนที่มีลักษณะเช่นนี้ยังเป็นปัญหาสำหรับผู้ใหญ่แล้ว ลักษณะประโยคความซ้อนเช่นนี้ จึงควรจะเป็นปัญหาสำหรับเด็กด้วย และเมื่อความสามารถทางภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับความจำระยะสั้น (short - term memory) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจำของเด็กมีขีดจำกัดมากกว่าความจำของผู้ใหญ่ด้วยแล้ว พฤติกรรมนี้จึงควรมีผลต่อลำดับของการรับรู้ประโยคความซ้อน นั่นคือ ประโยคขยายประธานนั้นยากกว่าประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายกรรมของประโยคหลัก

เหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้ประโยคความซ้อนลักษณะนี้ยากที่จะรับรู้ก็คือการแทรกอยู่ในประโยคหลักทำให้เกิดนามสองตัวในโครงสร้างผิวของประโยค (surface structure) และเกิดคากิริยาที่อยู่ใกล้กับประโยคขยาย ถ้าเด็กได้ฟังประโยคความซ้อนทั้งประโยคแล้ว จะตีความหมายส่วนที่ติดกันซึ่งมีค่านาม 2 ตัว และกริยา 1 ตัว (ไม่ว่าจะอยู่ในลำดับใดก็ตาม) เป็นโครงสร้างประโยคชนิดในลักษณะเช่นนี้ เชลดอน (Sheldon, 1974 : 6) กล่าวว่า เด็กจะมีโอกาสพูดผิดด้วยการแบ่งประโยคผิดได้ ดังตัวอย่าง

the giraffe that bumps into the lion stands on the horse

the lion that the horse bumps into jumps over the giraffe

(Sheldon, 1974 : 6)

ในกรณีประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายกรรมนั้น ถ้าเด็กแบ่งประโยคจากซ้ายหมด หรือขวาหมด โอกาสที่จะพูดผิดก็ไม่มี ดังตัวอย่าง

the pig bumps into the horse that jumps over the giraffe

the bird bumps into the lion that the dog stands on

เชลดอนสรุปว่า ในการทดลอง ผู้วิจัยจะหยุดเล็กน้อย เมื่อถึงระยะแบ่งประโยคที่ถูกต้อง เด็กก็จะแบ่งประโยคได้ง่ายขึ้น และจะรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่เช่นนี้ได้โดยง่าย

เชลดอนได้ทำการทดลองว่า เด็กจะเรียนรู้ประโยคความซ้อนได้อย่างไร โดยได้ทำการทดลองกับเด็กอายุ 3 ปี 8 เดือน ถึง 5 ปี 5 เดือน จำนวน 33 คน ในโรงเรียนอนุบาล ด้วยวิธีให้ประโยคแก่เด็ก ให้เด็กพูดตาม และทดสอบความเข้าใจของเด็กด้วยการให้เด็กเล่นตัวสัตว์ประกอบการพูด ได้ผลว่า การรับรู้ระหว่างประโยค

ความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่กับประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยค (ทางขวามือ) นั้น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเด็กทั้งสามระดับกลุ่มอายุ แต่อย่างไรก็ตาม การที่ประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลักก็มีผลต่อการใช้ประโยคขยายประธาน เพราะข้อผิดพลาดจากการเล่นตัวศัพท์ของเด็กให้ข้อสังเกตว่า เด็กไม่มีกระบวนการรับรู้ใดที่แสดงว่าเด็กเห็นว่าประโยคขยายแยกจากประโยคหลัก

สมิธ (Sheldon. 1974 : 12 และ 17 อ้างอิงมาจาก Smith. 1970) ได้ทำการศึกษาการรับรู้ประโยคความซ้อนในเด็กอายุ 3 และ 4 ขวบ ด้วยวิธีให้เด็กพูดตามประโยคที่ให้ และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากคำพูดของเด็ก ได้พบว่า เด็กอายุ 3 และ 4 ขวบ ประสบความลำบากในการพูดตามประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายนามแทรกอยู่ ข้อผิดพลาดของเด็กปรากฏในส่วนที่ซับซ้อนของประโยค ดังตัวอย่าง

THE BOY WHO WAS RUNNING FELL DOWN

คำตอบ the boy fell down

the boy running fell down

the boy who was fell down

สมิธอธิบายว่า ข้อผิดพลาดนี้เกิดจากโครงสร้างที่ซับซ้อนที่ปรากฏในโครงสร้างผิว เช่น ประโยคขยายที่แทรกอยู่ในประโยคหลัก ต่อมา สมิธ ได้ทำการทดลองอีก และพบว่า ความซับซ้อนของกรรมในประโยคหลัก ง่ายกว่าความซับซ้อนของประธานของประโยคหลัก สำหรับเด็กอายุ 4 และ 5 ขวบ สมิธพบว่า เด็กพูดตามประโยคขยายที่อยู่ติดกับส่วนขยาย (predicate) ได้ง่ายกว่าประโยคขยายที่ปรากฏในตำแหน่งประธาน

โบรแกน (Sheldon. 1974 : 10 อ้างอิงมาจาก Brogan.) ได้ทำการศึกษาเด็กอายุ 4 - 5 ขวบ ในเรื่องการรับรู้ประโยคความซ้อนด้วยวิธีให้เด็กพูดตามประโยคที่ให้เช่นเดียวกัน ได้พบว่า ประโยคขยายที่อยู่ในประโยคหลัก เด็กพูดตามได้

ยาก โบรแกนให้เด็กพูดตาม 3 ประโยค คือ

1. HE KNOWS HOW TO READ BECAUSE HE GOES TO SCHOOL
2. THE MAN THAT FELL DOWN RAN AWAY
3. I SAW THE MAN WHO FELL DOWN

เด็กพูดตามประโยคที่ 1 และ 3 ได้ ส่วนประโยคที่ 2 ไม่สามารถพูดตามได้อย่างถูกต้อง โบรแกนให้ข้อสังเกตว่า "ไม่มีเหตุผลเลยที่เด็กอายุเกือบ 4 ขวบ ไม่สามารถจะเข้าใจประโยคที่มีประโยคแทรกอยู่ในประโยค ด้วยเหตุผลที่ว่าระบบความจำระยะสั้นของเด็กมีการพัฒนาไม่คืบคืบ" (Sheldon, 1974 : 10 อ้างอิงมาจาก Brogan.)

เมทนีค (Sheldon, 1974 : 17 อ้างอิงมาจาก Menyuk, 1969) ได้ศึกษาเด็กในวัยเรียนพบว่า ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายกรรมนั้นปรากฏในการพูดก่อนประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายประธานของประโยคหลัก

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายประธาน (แทรกอยู่ในประโยคหลัก) มีลักษณะทางโครงสร้างที่รับรู้ได้ยากกว่าประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายกรรม (อยู่ท้ายประโยคหลัก)

นอกจากการที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลักที่ทำให้การรับรู้ประโยคความซ้อนยากสำหรับเด็กแล้ว การเรียงคำในประโยคขยาย มีผลต่อการรับรู้ประโยคความซ้อนได้เช่นกัน

เชลดอน (Sheldon, 1974 : 73) ได้ศึกษาเด็กอายุ 3 - 5 ขวบ ในเรื่องการรับรู้ประโยคความซ้อนด้วยวิธีให้เด็กพูดตาม และมีการทดสอบความเข้าใจประโยคที่เด็กพูดตาม พบว่า การเรียงลำดับคำนั้น ไม่ใช่กระบวนการสำคัญที่จะอธิบายการรับรู้ลำดับคำในประโยคขยาย เด็กไม่ได้มีการรับรู้โครงสร้างประโยคขยายที่มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม คือว่าการรับรู้ประโยคขยายที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา

ซินแคลร์ (Sheldon, 1974 : 20 อ้างอิงมาจาก Sinclair, 1971) ได้พยายามที่จะค้นหาว่า เด็กที่ความการเรียงลำดับคำในโครงสร้างนิวอย่างไร ค่ายการให้เด็กลำดับนามและกริยา โดยใช้ของเล่นประกอบ ได้พบว่า เด็กมีแนวโน้มที่จะเข้าใจว่า นามตัวแรกคือผู้กระทำ และนามตัวที่สองคือผู้ถูกกระทำ ไม่ว่าคำกริยาจะอยู่ในตำแหน่งใด ความเข้าใจนี้เพิ่มมากขึ้นตามอายุ สรุปได้ว่า การเรียงลำดับคำในโครงสร้างนิว จะต้องเป็นในลักษณะที่ว่า ประธานมาก่อนกรรม และเป็นข้อสังเกตได้ว่า ประโยคขยายที่มีลำดับการเรียงคำเป็น ประธาน กริยา กรรม เด็กจะเข้าใจมากกว่าประโยคขยายที่มีลำดับการเรียงคำเป็น กรรม ประธาน กริยา ดังนั้น การรับรู้ลำดับคำในประโยคสามัญนั้นไม่ได้แตกต่างไปจากการรับรู้ลำดับคำในประโยคหลัก และประโยคขยายในประโยคความซ้อนเลย

จากงานวิจัยที่ได้อธิบายมาจะเห็นได้ว่า วิธีการที่ใช้ในการวิจัยคือ การให้เด็กพูดตามประโยคทดสอบ ดังนั้นวิธีการพูดตามจึงเป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาพัฒนาการที่ใช้กันมาก สโลบิน (Slobin, 1973 : 486) กล่าวว่า การพูดตามหรือการเลียนแบบที่มีการควบคุมโดยนักวิจัยนี้ เป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาความรู้ในภาษาที่ซ่อนอยู่ในเด็ก ผลที่ได้จากการเลียนแบบคือ คำพูดของเด็กซึ่งได้พูดในลักษณะที่เน้นคำหลัก (content words) ในลำดับที่ถูกต้อง โดยมีความยาวและความซับซ้อนของคำพูดที่เหมือนกับการพูดตามธรรมชาติของเด็กเอง สโลบิน ให้ความเห็นว่า การพูดเลียนแบบประโยคที่ผู้วิจัยให้ นั้น มีลักษณะเช่นเดียวกับภาษาโทรเลข (Telegraphic) ซึ่งเป็นลักษณะการพูดตามธรรมชาติของเด็ก ซึ่งคำไวยากรณ์ (function words) และวิภัติปัจจัย (inflections) หายไปหลายคำ สโลบิน ได้ทำการศึกษาเด็กโดยใช้วิธีเลียนแบบ พบว่า ประโยคที่เด็กพูดจะต้องมีการขยาย เด็กจะวิเคราะห์ประโยคและเลือกรับเฉพาะคำพูดที่เน้น คำที่คุ้นเคยและพูดจากซ้ายไปขวา สโลบินให้ข้อแนะนำว่า ประโยคที่ใช้ทดลองควรเป็นประโยคที่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่เข้าใจ จดจำได้ และไม่ติดหลักไวยากรณ์ ตลอดจนมีความยาวของประโยค

พอเหมาะสำหรับวัยของเด็ก

จากการทดลองของเมนฮีก (Menyuk. 1963) เฟรเซอร์ เบลลูจิ และ
บราวน์ (Fraser, Bellugi and Brown. 1963) เออร์วินทริปป์ (Ervin Tripp.
1963) สโลบิน และ เวลช์ (Slobin and Welsh. 1968) สมิธ (Smith.
1970) และ เชลดอน (Sheldon. 1974) สรุปและแนะนำการใช้การพูดตามเป็น
เครื่องมือในการวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาพัฒนาการได้ดังนี้

1. การใช้วิธีพูดตาม เป็นวิธีที่ใกล้เคียงกับการพูดตามธรรมชาติของ
เด็ก
2. ควรคำนึงถึงความยาวของประโยค รูปแบบของประโยค และการพูด
ประโยคให้เด็กฟัง ควรเห็น ไปตามสถานการณ์ตามธรรมชาติ
3. ควรคำนึงถึงความตั้งใจและความสามารถในการจำของเด็กขณะทำการ
ทดลอง
4. ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในคำพูดของเด็กจะเป็นแนวทางให้สามารถวิเคราะห์
ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาได้
5. โครงสร้างผิวเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะตัดสินได้ว่าประโยคนั้นง่ายพอสำหรับ
เด็กที่จะพูดตามได้ถูกต้องหรือไม่

จากหลักฐานที่ว่าเด็กสามารถเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่ โดยไม่รู้ความหมาย
ก็ได้ (Fraser, Bellugi and Brown. 1973 : 314) ทำให้ต้องมีการทดสอบ
ความเข้าใจของเด็กในคำพูดที่เลียนแบบ เพื่อตัดสินพิจารณาความรู้ในภาษาหรือ
พิจารณาว่าเด็กเข้าใจหรือรับรู้คำพูดที่พูดตามประโยคที่ผู้ใหญ่ให้หรือไม่ การทดสอบ
ความเข้าใจภาษาสามารถกระทำได้หลายวิธี สโลบิน (Slobin. 1973 : 464 -
465) ได้รวบรวมวิธีทดสอบความเข้าใจภาษาไว้ดังนี้

1. ทอบคำถาม
2. เล่าเรื่อง

3. จับคู่ประโยคกับภาพ

4. ไขข้อข้องใจของเล่นประกอบ

การทดสอบความเข้าใจในเรื่องการรับรู้ประโยคความซ้อน มีวิธีทดสอบความเข้าใจหลังจากผู้ติดตามประโยคทดสอบได้ 2 วิธี คือ

1. จับคู่ประโยคกับภาพ

2. ไขข้อข้องใจของเล่นประกอบ

การใช้วิธีทดสอบความเข้าใจด้วยการไขข้อข้องใจของเล่นประกอบ มีผลดี คือ

1. เด็กสนุก สนใจ และตั้งใจทำ

2. สามารถบันทึกได้ทั้งคำตอบที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง

3. ไม่จำกัดคากิริยาที่ไข

ส่วนภาพนั้น มีข้อจำกัดคือ

1. ถ้าใช้กับประโยคความเดียว ไขได้ผลดี แต่ถ้าใช้กับประโยคความซ้อน จะต้องใช้ภาพ 2 ภาพ ทำให้เด็กต้องมีการเพิ่มขึ้นในการหากระบวนการรับรู้ภาษา ไม่เหมาะสำหรับเด็กเล็ก

2. จำกัดคากิริยา ถ้าไขเพียงภาพเดียว

จากที่กล่าวข้างต้นว่า การเลียนแบบหรือการพูดตามนั้น เด็กจะพูดโดยเน้นเฉพาะคำหลัก ส่วนคำไวยากรณ์หายไป จึงควรจะได้ทราบว่า คำหลักและคำไวยากรณ์ในภาษาไทยคือคำประเภทใดเสียก่อน

วิจินต์ ไค้ให้ความรู้ไว้ในหนังสือโครงสร้างภาษาไทยระบบไวยากรณ์ ว่า (วิจินต์ ภาณุพงศ์ มปป. : 77 - 78)

คำหลัก หมายถึงคำที่สามารถทำหน้าที่เป็น "ส่วนของประโยค" ตามลำดับในประโยคเริ่มได้ คำหลักมีอยู่ 7 หมวด

5 หมวดแรก ได้แก่ คำนาม คำกริยา 3 ชนิด และคำสรรพนาม คำนาม ได้แก่ ชื่อเฉพาะ และชื่อทั่วไป เช่น คน แมว ลิง ฯลฯ คำสรรพนาม เช่น ผม คุณ ฉัน พี่ น้อง ฯลฯ

อีกหมวดหนึ่งคือ คำบอกเวลา ซึ่งอาจจะทำหน้าที่ตามลำพังเป็นส่วนของประโยคประเภทหน่วยเสริมเวลาได้ เช่น

กลางคืน กลางวัน ฯลฯ

อีกหมวดหนึ่งคือ คำพิเศษ ซึ่งจะทำหน้าที่ตามลำพังเป็นส่วนของประโยคประเภทหน่วยเสริมพิเศษได้ เช่น น่ากลัว

คำไวยากรณ์ หมายถึง คำที่ไม่สามารถทำหน้าที่เป็น "ส่วนของประโยค" ตามลำพังในประโยคเริ่มได้ จะต้องทำหน้าที่นั้น ๆ ร่วมกับคำหลัก แบ่งเป็น 2 พวก คือ

1. คำขยาย ซึ่งแบ่งย่อยเป็น คำขยายนาม และคำขยายกริยา

คำขยายนาม หมายถึง คำที่อาจจะทำหน้าที่ขยายคำนาม(หรือสรรพนามก็ได้) แล้วร่วมกันทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่ง ตัวอย่าง เช่น ตัว อัน เล่ม ผอม เกียจคร้าน หนึ่ง สอง สาม ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม สัก อีก เศษ กว่า นี้ อื่น นี้ โน้น ตอน บ่าย ๆ เมื่อตะกี๋ ฯลฯ

คำขยายกริยา คือ คำที่อาจจะทำหน้าที่ขยายคากิริยาแล้วร่วมกันทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่ง ตัวอย่าง เช่น ไป มา ได้ ออก เหลือเกิน ก่อน ค่อย อีก ไม่ ไหม ฯลฯ

2. คำเชื่อม ซึ่งแบ่งเป็น 3 หมวด คือ

1. คำเชื่อมนาม เช่น และ กับ

2. คำเชื่อมอนุพากย์ เช่น ไคร แล้ว ถ้า ว่า
3. คำอุปมต เช่น ไต้ จาก ข้าง นอก ใน

งานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ประโยคซับซ้อนในประเทศไทยนี้ ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อน มีแต่งานวิจัยที่ได้ศึกษาถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัย 3 - 5 ขวบ ดังนี้

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2508 : 1 - 39) ได้สำรวจคำที่เด็กในเขตจังหวัดพระนคร (พ.ศ.2508) พูกร จากเด็กชั้นอนุบาลหนึ่งถึงอนุบาลสอง และชั้นเด็กเล็กอายุระหว่าง 4 ขวบ 1 เดือน ถึง 6 ขวบ 9 เดือน จำนวน 119 คน โดยใช้วิธีกระตุ้นให้เด็กพูดด้วยหนังสือภาพต่างชุดกัน 3 ชุด แล้วบันทึกเสียงไว้มาถอดได้คำจำนวน 1618 คำ แล้วได้แยกคำออกเป็นประเภท โดยใช้วิธีพิจารณาคำถามหลักไวยากรณ์ คือแยกคำพูดเป็นประโยคแล้วดูหน้าที่ของคำในประโยคได้คำประเภทต่าง ๆ (ดูภาคผนวก ก)

โฉมศรี (โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา 2520 : 65 - 66) ได้ศึกษาการรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาล (อายุ 4 - 5 ปี) ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ด้วยวิธีถามความเข้าใจกริยาจากภาพที่ใหญ่ได้ผลดังนี้

1. คำกริยาที่เด็กชายและเด็กหญิงรับรู้และเข้าใจเป็นอย่างดีโดยเฉลี่ยมี 121 คำ และ 119 คำ ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยของความสามารถในการรับรู้คำกริยาไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 จึงนับว่าความสามารถในการรับรู้คำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน

- 2.1 กลุ่มคำกริยาที่ง่าย หมายถึง คำกริยาที่เด็กจำนวน 90 คน ถึง 100 คน รับรู้มี 63 คำ ได้แก่คำว่า ดู นั่ง นอน เล่น วิ่ง ขึ้น เข้า ใส่ ร้องให้ เปิด ลง อาบน้ำ ตก เขঁค ยื่น ตี เขียน ตัด ปิด ชน กวาด บิน พายเรือ เป่า ล้าง ทิ้ง หมก ถอด ถ้วยน้ำ ป้อน หัก อ้าปาก เตะ ยิ้ม แหก ร้องเพลง กางร่ม สระดม ฉีกยา ล้ม พัง หัวเราะ หัวล้ม ตบมือ ไป ซี่ เกา ตากผ้า ขับรถ ให้ ยกมือ จับ ซื่อ รำ เย็บผ้า ทำ ยิง อ่าน ปีน หลกลม ออก ถีบ

2.2 กลุ่มคากรียาที่ค่อนข้างยาก หมายถึงคากรียาที่เด็กจำนวน 50 คน ถึง 89 คน รักรู้มี 69 คำ ได้แก่คำว่า ท่างาน ตาย เลียง เคาะประทุ ทา แอบ ผูก ทาสี ไขกัญแจ ถือ คิง เท แปรรงพัน เซ็น หมุน ตื่น ไหล ตัก ปอก ขาย ทอ กิน คลาน เคาะ คอกตะปู ปลอย ไล่ ชุก ถอนพัน ทิด ง่วง จูบ เหา รคน้ำ กระจอคันน้ำ พันคาย ชิง ไหว อุ่ม กว่า ปลุกต้นไม้ แยง กระจอคเชือก ชก มา กอด หัน ฉีกน้ำ ข้าม วาง ทับ ชี แลน กัด หก ฎ ปา สีลังกา ลอด ถ่ายรูป ช่วย หยิบ เลี้ยว กลุ่ม ผลัก แต่งตัว สอน คาย กระจอค

2.3 กลุ่มคำยาก หมายถึงคำกรียาที่เด็กจำนวนต่ำกว่า 50 คน รักรู้ มี 18 คำ ได้แก่คำว่า แบก ลอง ลูก ระบายสี ลาก รอ แหง ซ่อม ขอ คีม โยน ไต้ รับ ส่ง จูง รื้อ เลื่อยไม้ โบกมือ

จินตนา สุทธจินดา(จินตนา สุทธจินดา 2522 : 69 - 73) ได้ศึกษา พัฒนาการทางภาษาคานชนิดและสัคส่วนของคากของเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 3 - 6 ขวม จากจังหวัดนนทบุรี และจังหวัดนครปฐม จำนวน 120 คน และอภิปรายผลว่า

1. เด็กที่มาจากสภาพทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีพัฒนาการทางภาษาในเรื่อง จำนวนถ้อยคำที่เด็กใช้ตอบสนอง ความซับซ้อนของประโยค ชนิดและสัคส่วนของคำ ล้าหลังจนเห็นได้ชัด

2. การที่พ่อแม่มีอาชีพที่ต้องติดต่อกับผู้อื่น เช่น ค้าขาย รับราชการ มีการศึกษาดี จะมีพัฒนาการทางภาษาคากว่าเด็กที่มีพ่อแม่มีอาชีพที่ไม่ค่อยได้ติดต่อกับ บุคคลต่าง ๆ เช่น อาชีพเกษตรกรรม เป็นต้น

3. เด็กที่มีครอบครัวเล็กหรือเป็นลูกคนเดียว จะมีพัฒนาการทางภาษาคากว่าเด็กที่มาจากครอบครัวใหญ่

4. เด็กก่อนวัยเรียน ที่มีอายุต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาต่างกัน เด็ก ในช่วงอายุ 3 - 5 ปี มีการใช้คำไคยาก โดยเฉพาะเด็กอายุ 4 ปี มีการใช้คำมากที่สุด แต่คำที่ใช้เป็นคำซ้ำกันไปเรื่อย ๆ แบบนกแก้วนกขุนทอง เช่น พูคว่า "นี่ไง

ของที่หนูชอบ ที่หนูชอบ ที่หนูชอบ" ส่วนเด็กอายุ 5 - 6 ปี มีปริมาณร้อยละของคำชนิดต่าง ๆ เป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น มีการใช้คำพหูที่ถูกต้องไวยากรณ์มากขึ้น ตามอายุที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า สัดส่วนของคำชนิดต่าง ๆ ของเด็กนั้น คำนาม - สรรพนาม มีปริมาณอัตราการเพิ่มของคำลดลงเรื่อย ๆ แต่คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำคุณศัพท์ และคำสันธาน แสดงแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

จันทิกา ลิ้มปิเจริญ (จันทิกา ลิ้มปิเจริญ 2524 : 89 - 92) ได้ศึกษาความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 100 คน อายุ 3 ขวบครึ่ง ถึง 6 ขวบ 5 เดือน โดยวิธีให้ตอบคำถามจากภาพ ได้ผลว่า ความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำจะพัฒนาเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุของเด็ก และความสามารถในการรู้จักคำมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าใจคำของเด็กมาก โดยเฉพาะเด็กที่มีอายุ 3 ขวบครึ่ง กับเด็กอายุ 4 ขวบ 5 เดือน และอายุ 5 ขวบครึ่งถึง 6 ขวบ 5 เดือน นอกจากนี้ยังได้ผลว่า เด็กมีความสามารถในการเข้าใจคำน้อยกว่าความสามารถในการรู้จักคำอีกด้วย

สมทรัพย์ (สมทรัพย์ สุขอนันต์ 2520 : 20) ได้กล่าวไว้ในข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลวิจัยเรื่อง "พัฒนาการแห่งสติกับทางถ้อยคำของเด็กชั้นคิดด้วยรูปธรรม" ว่า คำหรือข้อความที่น่าเสนอแก่เด็กชั้นคิดด้วยญาณ (อายุ 5.6 - 7.5ปี) ควรมีลักษณะเรียบง่าย ประโยคที่ใช้ในการสื่อความเข้าใจกับเด็กระดับนี้ คือ ประโยคที่เป็นเอกรรตประโยค (ประโยคสามัญ หรือประโยคความเดียว) เท่านั้น

จินตนา เนียมเปีย (จินตนา เนียมเปีย 2521 : 72 - 77) ได้ศึกษาปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อพัฒนาการทางด้านจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน ด้วยการให้รูปภาพให้เด็กอธิบายหรือบรรยายภาพนั้น ได้ผลว่า เด็กที่มีพ่อแม่มีอาชีพรับราชการและค้าขาย มีสถานภาพทางเศรษฐกิจมั่นคง พ่อแม่มีการศึกษาดี เด็กมาจากครอบครัวเล็ก หรือเป็นลูกคนโต จะมีพัฒนาการทั้งสองด้านมาก

นอกจากนั้นเด็กอายุมากขึ้นจาก 2 - 6 ขวบ จะมีพัฒนาการทางภาษาที่ขึ้นตามลำดับอายุ และเด็กหญิงมีพัฒนาการดีกว่าเด็กชาย

สรุปแล้วเด็กที่มีอายุ 3 - 6 ขวบ จะมีพัฒนาการทางด้านคำมากพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำหลัก (คำนาม สรรพนาม และคำกริยา) ส่วนคำไวพจน์ (คำขยายและคำเชื่อม) เด็กจะพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับอายุ ทางด้านประโยคเด็กในวัยนี้จะเข้าใจประโยคความเดียวมากกว่าประโยคความซ้อน แต่จะพัฒนาความเข้าใจและใช้ประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้นเมื่อมีอายุเพิ่มขึ้น

✓ สมมติฐานในการวิจัย

① เด็กทั้งประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามอยู่ท้ายประโยคหลักแล้วพูดตามได้ถูกต้องและปฏิบัติตามได้ถูกต้องกว่าเมื่อได้ทั้งประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามแทรกอยู่ในประโยคหลัก

② เด็กทั้งประโยคขยายหน่วยนามที่มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรมแล้วพูดตามได้ถูกต้อง และปฏิบัติตามได้ถูกต้องกว่า เมื่อได้ทั้งประโยคขยายหน่วยนามที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา

③ เด็กที่มีอายุน้อยจะรับรู้ประโยคความซ้อนได้น้อยกว่าเด็กที่มีอายุมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาการรับรู้ประโยชน์ความชอบของเด็ก อายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน โดยมีขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

* ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนอนุบาลที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน ปีการศึกษา 2526 จากโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทิศ และจาก โรงเรียนราชพงษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน ของโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทิศ จำนวน 30 คน และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน โดยแบ่ง เป็น 3 กลุ่ม ตามลำดับอายุ ดังต่อไปนี้ คือ

1. กลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี โรงเรียนละ 10 คน รวม 20 คน
2. กลุ่มอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โรงเรียนละ 10 คน รวม 20 คน
3. กลุ่มอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน โรงเรียนละ 10 คน รวม 20 คน

* วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากร ใช้วิธีคัดเลือกนักเรียนในแต่ละโรงเรียน เฉพาะที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน โดยดูจากบัญชีรายชื่อ

ของนักเรียน จากนั้นแบ่งเด็กที่คัดเลือกมาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี กลุ่มอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน และกลุ่มอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน แล้วคัดเลือกเด็กแต่ละกลุ่มออกมากลุ่มละ 20 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย

จำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง มีดังตาราง

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มอายุ	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
3 ปี 6 เดือน - 4 ปี	75	20
4 ปี 1 เดือน - 4 ปี 11 เดือน	224	20
5 ปี - 5 ปี 6 เดือน	159	20

* เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 4 ประเภทดังต่อไปนี้ คือ

- 1.1 ประโยคความซ้อนสำหรับให้เด็กพูดตาม
- 1.2 หัวสัตว์สำหรับใช้ทดสอบความเข้าใจของเด็กในเรื่องประโยคความซ้อนที่ใช้ทดสอบ
- 1.3 แบบบันทึกข้อมูล สำหรับบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก คือ ชื่อ และอายุ บันทึกคำพูด และการทดสอบความเข้าใจของเด็กแต่ละคน
- 1.4 แถบบันทึกเสียงและเครื่องบันทึกเสียง สำหรับบันทึกเสียงพูดของเด็ก

2. รายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือ

2.1 ประโยคความซ้อน ผู้วิจัยได้สร้างประโยคขึ้นเอง โดยมีลำดับการสร้างดังต่อไปนี้

2.1.1 ศึกษาลักษณะโครงสร้างของประโยคความซ้อนจากหนังสือไวยากรณ์ไทย ของ นววรรณ พันธุเมธา (นววรรณ พันธุเมธา มปป : 138 - 145) และจากหนังสือโครงสร้างภาษาไทยของ วิจิตร ภาณุพงศ์ . (วิจิตร ภาณุพงศ์ มปป : 16)

2.1.2 ศึกษาวิธีการใช้ข้อความที่จะทำให้เด็กสนใจและรู้สึกสนุกจากงานวิจัยของชาวต่างประเทศที่ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องภาษาของเด็ก

2.1.3 ศึกษาคำกริยาที่เด็กวัย 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน รับผิดชอบและใช้มาก จากงานวิจัยของ โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา 2520 : 65 - 66) และจากรายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 2 (กรมวิชาการ 2509 : 31 36) แล้วรวบรวมคำกริยาที่เด็กใช้มากมาบันทึกไว้

2.1.4 ศึกษาคำนามที่เด็กวัย 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน มักจะใช้มาก จากงานวิจัยของ จินตนา สุทธิจินดา (จินตนา สุทธิจินดา 2522 : 68 - 73) และจากรายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 2 (กรมวิชาการ 2509 : 23 - 30) แล้วรวบรวมคำนามที่เด็กใช้มากมาบันทึกไว้

2.1.5 สร้างประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนาม โดยให้มีโครงสร้างของประโยคแตกต่างกัน 4 ลักษณะ ลักษณะละ 2 ประโยค รวม 8 ประโยคดังต่อไปนี้

- ก. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามที่เป็นประธานของประโยคหลัก : ประโยคขยายมีโครงสร้างประธาน กริยา กรรม (ปป)

1. วัวตัวที่ยืนอยู่ใกล้มาเตะหมู
  2. สิงคิ้วที่ตีข้างยืนบนหลังม้า
- ข. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามที่เป็นประธานของประโยคหลัก : ประโยคขยายมีโครงสร้างกรรม ประธาน กริยา (ปก)
3. หมูตัวที่สิงโตกัดคนอนตาย
  4. ม้าตัวที่มีสิงนั่งอยู่บนหลังไล่เตะหมา
- ค. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามที่เป็นกรรมของประโยคหลัก : ประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม (กป)
5. สิงโตกัดหมูตัวที่วิ่งชนวัว
  6. ม้ากระโดดข้ามกระทายที่ยืนอยู่บนหลังหมา
- ง. ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามที่เป็นกรรมของประโยคหลัก : ประโยคขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (กก)
7. หมูวิ่งชนข้างที่สิงขึ้นหลัง
  8. ไก่ไล่จิกกระทายที่ถูกหมากัด

2.1.6 เขียนประโยคความซ้อนทั้ง 8 ประโยค ลงบนแผ่นกระดาษขนาด 3 × 7 นิ้ว แผ่นละ 1 ประโยค

2.2 ทั่วสัตว์ที่ใช่ทดสอบความเข้าใจ ใช้สัตว์ที่ทำด้วยพลาสติก หล่อ จำนวน 9 ตัว คือ วัว ม้า หมู สิง ข้าง สิงโต กระทาย หมา และ ไก่

2.3 แบบบันทึกข้อมูล

ตัวอย่างแบบบันทึกข้อมูล

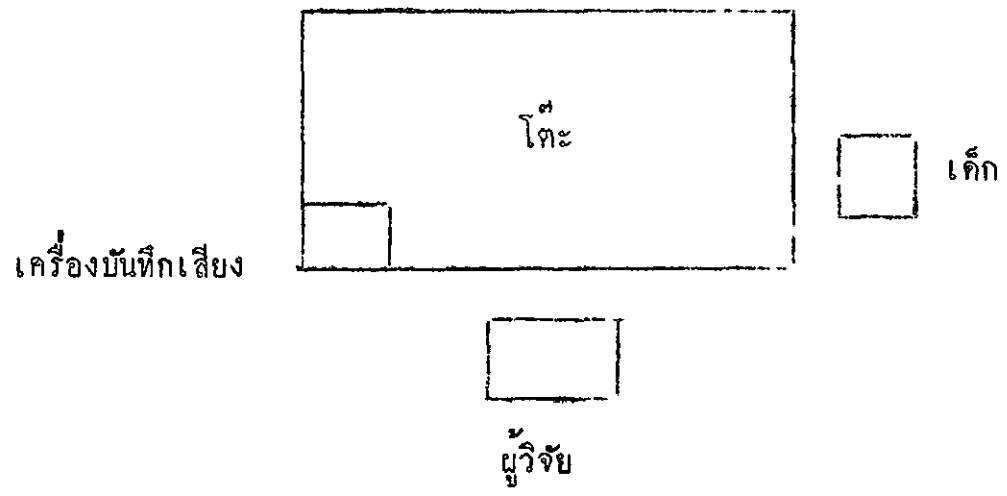
ชื่อ.....อายุ.....ปี .....เดือน

ประโยคทดสอบ	วัวตัวที่ ¹ ยืนอยู่ใกล้ ² มา ³ เตะ ⁴ หมู
คำพูดของเด็ก	วัวตัวที่ ¹ ยืนอยู่ใกล้ ² มา ³ เตะ ⁴ หมู
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กนำวัวไปวางใกล้ ² มา ³ แล้วจับวัวเตะ ⁴ หมู
ประโยคทดสอบ	ลิงตัวที่ ¹ ที่ ² ข้าง ³ เป็นบนหลัง ⁴ ม้า
คำพูดของเด็ก	ลิงตัวที่ ¹ ที่ ² ข้าง ³ เป็นบนหลัง ⁴ ม้า
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับลิงที่ ² ข้าง แล้วจับลิงเป็นบนหลัง ⁴ ม้า
ประโยคทดสอบ	หมูตัวที่ ¹ ลิง ² โตก ³ คน ⁴ อนตายเป็น
คำพูดของเด็ก	หมูตัวที่ ¹ ลิง ² โตก ³ คน ⁴ อนตายเป็น
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับลิง ² โตก ³ หมู แล้วจับหมู ⁴ อนตายเป็น
ประโยคทดสอบ	ม้าตัวที่มี ¹ ลิง ² นั่ง ³ อยู่บนหลัง ⁴ ไล่ ⁵ เตะ ⁶ หมา
คำพูดของเด็ก	ม้าตัวที่มี ¹ ลิง ² นั่ง ³ อยู่บนหลัง ⁴ ไล่ ⁵ เตะ ⁶ หมา
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับลิง ² นั่งบนหลัง ⁴ ม้า แล้วจับม้าไล่ ⁵ เตะ ⁶ หมา
ประโยคทดสอบ	ลิงโตก ¹ ค ² หมูตัวที่ ³ วิ่ง ⁴ ชน ⁵ วัว
คำพูดของเด็ก	ลิงโตก ¹ ค ² หมูตัวที่ ³ วิ่ง ⁴ ชน ⁵ วัว
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับหมู ³ วิ่งชน ⁵ วัว แล้วจับลิงโตก ¹ ค ² หมู
ประโยคทดสอบ	ม้ากระโดด ¹ ข้าม ² กระต่าย ³ ที่ ⁴ ยืน ⁵ อยู่บนหลัง ⁶ หมา
คำพูดของเด็ก	ม้ากระโดด ¹ ข้าม ² กระต่าย ³ ที่ ⁴ ยืน ⁵ อยู่บนหลัง ⁶ หมา
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับกระต่าย ³ ยืนบนหลัง ⁶ หมา แล้วจับม้ากระโดด ¹ ข้าม ² กระต่าย

ประโยคทดสอบ	หญิงชนข้างที่ลิ่งซึบนหลัง
คำพูดของเด็ก	หญิงชนข้างที่ลิ่งซึบนหลัง
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับลิ่งซึข้าง แล้วจับหญิงชนข้าง
ประโยคทดสอบ	โกโลจิกกระต่ายที่ถูกหมากัด
คำพูดของเด็ก	โกโลจิกกระต่ายที่ถูกหมากัด
พฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กเข้าใจ	เด็กจับหมากัดกระต่าย แล้วจับโกโลจิกกระต่าย

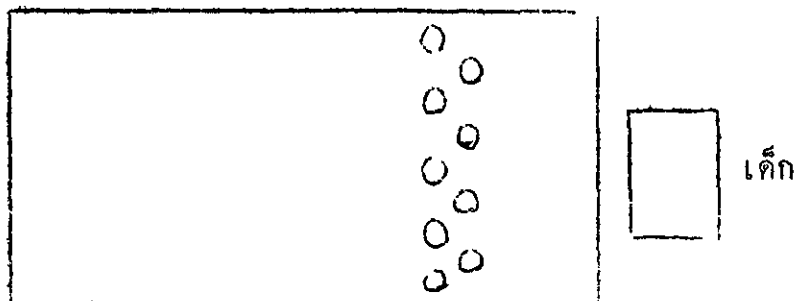
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. นำรายชื่อเด็กที่สุ่มได้มาบันทึกลงในแบบบันทึก และบันทึกอายุปัจจุบันของเด็กลงในช่องอายุ
2. จัดเตรียมสถานที่ในโรงเรียนที่จะทำการทดสอบ ตามแผนผังดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนผังการวางที่นั่งและเครื่องบันทึกเสียง

3. จัดเตรียมตัวสัตว์ที่ใช้ทดสอบความเข้าใจ โดยนำตัวสัตว์ทั้ง 9 ตัวมาวางเรียงกันตามแผนผัง

ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 2 แผนผังการวางตัวสัตว์

4. นำบัตรที่มีประโยคทดสอบมาใส่กล่องวางไว้ตรงหน้าผู้วิจัย
5. ผู้วิจัยเรียกเด็กมาพบยังที่ที่จัดไว้ ครั้งละ 1 คน แล้วผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับเด็ก ถามชื่อเด็กและหยิบแบบบันทึกมาวางไว้ตรงหน้าผู้วิจัย
6. ผู้วิจัยสาธิตวิธีการให้เด็กพูดตาม และให้เด็กเคลื่อนย้ายตัวสัตว์โดยผู้วิจัยพูดประโยคให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กพูดตาม ซึ่งประโยคที่ใช้จะเป็นประโยคที่มีโครงสร้างเป็นประโยคความเดียว คือ หมาขี้ขาง ผู้วิจัยพูดประโยคนี้ 2 ครั้ง แล้วให้เด็กพูดตาม และให้เด็กเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ คือ หมาและขาง (ที่ผู้วิจัยหยิบมาวางไว้ตรงหน้าเด็ก) ตามเนื้อหาในประโยค ผู้วิจัยสอบถามเด็กถึงความเข้าใจในวิธีการ และให้เด็กหยุดพักเก็บตัวสัตว์เข้าแถวตามเดิม
7. ให้เด็กเลือกบัตรประโยคจากกล่องมา 1 แผ่น
8. ผู้วิจัยบอกให้เด็กตั้งใจฟังประโยคที่เลือกได้จากข้อ 7 และเปิดเครื่องบันทึกเสียง
9. ผู้วิจัยอ่านประโยคให้เด็กฟัง 2 ครั้ง อย่างชัดเจน ตามธรรมชาติ

10. ให้เด็กพูดตามและเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ที่ผู้วิจัยนำมาวางไว้ตรงหน้าตาม
เนื้อหาในประโยค

11. ผู้วิจัยบันทึกการเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ของเด็กลงในแบบบันทึกข้อมูลใน
ของ "การทดสอบความเข้าใจ"

12. ให้เด็กเก็บตัวสัตว์เข้าที่ และให้เด็กพักเล็กน้อย ผู้วิจัยปิดเครื่อง
บันทึกเสียง

13. ให้เด็กเลือกบัตรประโยคที่เหลือมาอีก ครั้งละ 1 แผ่น แล้วทำตาม
ข้อ 8 ถึง 12 จนครบ 8 ประโยค ซึ่งใช้เวลาประมาณ 25 นาที

14. ให้เด็กคนต่อไปมาพบ แล้วทำตามข้อ 1 ถึง 13 จนครบจำนวนเด็ก
ทุกคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

15. นำแถบบันทึกเสียงซึ่งบันทึกคำพูดของเด็กมาถอด และบันทึกลงใน
แบบบันทึกข้อมูล ในช่อง "คำพูดของเด็ก"

ในระหว่างที่เด็กพูดตามและเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ ผู้วิจัยไม่ได้ทวนประโยค
ให้เด็กฟังอีกเลย เมื่อเด็กถามก็ไม่อธิบายหรือตอบว่าถูกต้องหรือไม่ ผู้วิจัยเพียงแต่
ชมเด็กว่า เก่งมาก หรือ ดีมาก เมื่อเด็กเคลื่อนย้ายตัวสัตว์เรียบร้อยแล้วเท่านั้น

16. นำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ถ้าเด็กพูดตามได้ถูกต้องทั้งหมด และเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ได้ถูกต้อง
ตามลำดับเนื้อหาในประโยคทดสอบ ให้ประโยคละ 1 คะแนน

2. ถ้าเด็กพูดตามได้ถูกต้อง แต่เคลื่อนย้ายตัวสัตว์ไม่ถูกต้องตามลำดับ
เนื้อหาในประโยคทดสอบใด แสดงว่าเด็กยังไม่รับรู้ความหมายที่ถูกต้องของประโยค
ทดสอบนั้น ให้ประโยคละ 0 คะแนน

3. ถ้าเด็กพูดตามไม่ถูกต้อง และเคลื่อนไหวตัวสับสนไม่ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาในประโยคทดสอบใด แสดงว่าเด็กยังไม่รับรู้ประโยคนั้น ให้ประโยคละ 0 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งต้องการเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กว่า เด็กจะรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามอยู่ท้ายประโยคหลัก (กป และ กก) ได้ถูกต้องกว่ารับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามแทรกอยู่ในประโยคหลัก (ปป และ ปก) หรือไม่

ผู้วิจัยได้นำคะแนนของเด็กมาคำนวณว่า เด็กทั้งหมดได้คะแนนจากการทดสอบการรับรู้ประโยคความซ้อนแต่ละลักษณะ ร้อยละเท่าไร

2. ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานข้อที่ 2 ซึ่งต้องการเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กว่า เด็กจะรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม (ปป และ กป) ได้ถูกต้องกว่าประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก และ กก) หรือไม่

ผู้วิจัยได้นำคะแนนข้อ 1 มาคำนวณว่า เด็กทั้งหมดได้คะแนนจากการทดสอบการรับรู้ประโยคความซ้อนแต่ละลักษณะ ร้อยละเท่าไร

3. ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานข้อที่ 3 ซึ่งต้องการเปรียบเทียบว่าเด็กที่มีอายุน้อยจะรับรู้ประโยคความซ้อนได้น้อยกว่าเด็กที่มีอายุมาก หรือไม่

ผู้วิจัยได้นำคะแนนของเด็กมาจำแนกตามกลุ่มอายุ โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี กลุ่มอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน และกลุ่มอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน แล้วคำนวณว่าเด็กแต่ละกลุ่มได้คะแนนจากการทดสอบการรับรู้ประโยคความซ้อนทุกลักษณะ ร้อยละเท่าไร

4. คำนวณหาความแตกต่างของการรับรู้ประโยชน์ความซื่อระหว่างเด็ก 3 กลุ่มอายุ[#] โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 1 ตัวประกอบ (One - way analysis of variance)[#] โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

MS_B = ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนนระหว่างกลุ่ม

MS_W = ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนนภายในกลุ่ม

MS_B และ MS_W = คำนวณได้จากสูตรซึ่งแสดงในตาราง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS
ระหว่างกลุ่ม (Between)	k - 1	$SS_B = \sum_{j=1}^k \left(\frac{T_j^2}{n_j} \right) - \frac{T^2}{N}$	$MS_B = \frac{SS_B}{k-1}$
ภายในกลุ่ม (Within)	N - k	$SS_W = SS_T - SS_B$	$MS_W = \frac{SS_W}{N-k}$
รวมทั้งหมด	N - 1	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} X_{ij}^2 - \frac{T^2}{N}$	

ที่มา ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย หน้า 113

สัญลักษณ์แต่ละตัวในสูตรมีความหมายดังนี้

T_j = ผลรวมของคะแนน n ค่าในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

$\sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองทุก ๆ ค่า ในทุกกลุ่มตัวอย่าง

n_j = จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

k = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนคะแนนทั้งหมด

T = ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

T^2 = ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

แล้วนำค่าตัวเลขต่าง ๆ ที่คำนวณได้บรรจุในตารางเพื่อเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังนี้

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (Between)	$k-1$	SS_B	MS_B	$F = \frac{MS_B}{MS_W}$
ภายในกลุ่ม (Within)	$N-k$	SS_W	MS_W	
รวมทั้งหมด	$N-1$	SS_T		

เมื่อพบว่า กลุ่มอายุใดมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบการรับรู้ประโยชน์ความซื่อของเด็กแต่ละกลุ่มอายุ ด้วยวิธีการทดสอบของนิวแมน-คูสต์ โดยวิธีคำนวณ ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$

เมื่อ X = ผลรวมของคะแนนในแต่ละกลุ่มอายุ

N = จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทั้งหมดในแต่ละกลุ่ม

2. หาจำนวนคู่ที่นำมาหาค่าผลต่าง จากสูตร

$$n_{C_2} \cong \frac{n(n-1)}{2}$$

เมื่อ n = จำนวนค่าเฉลี่ยทุกค่า

C = จำนวนคู่ที่นำมาหาค่าผลต่าง

3. หา df และ r และเปิดหาค่า q จากตาราง

$$df = N - k$$

เมื่อ N = จำนวนคะแนนทั้งหมด

k = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

r = จำนวนค่าเฉลี่ย

q = Studentized range

4. คำนวณหา $q \sqrt{\frac{MS_W}{n}}$ แล้วนำไปเปรียบเทียบกับผลต่างระหว่าง

ค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ที่ทดสอบ

q = ค่า q จากตารางที่หาได้ในข้อ 3

MS_W = ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนนในทุกกลุ่มอายุ

n = จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่มอายุ

5. นำเสนอผลในรูปตาราง

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และการแปลผล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ผู้วิจัยจึงขอกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N = จำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่าง

F = ค่าความแปรปรวน

SS = ผลรวมกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)

MS = ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of squares)

df = ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

ปป = ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ (ตามหลังหน่วยนามประธานที่ขยาย) และประโยคขยายนี้มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม

ปก = ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ (ตามหลังหน่วยนามประธานที่ขยาย) และประโยคขยายนี้มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา

กป = ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคหลัก (ตามหลังหน่วยนามกรรมที่ขยาย) หรืออยู่ทางขวามือ และประโยคขยายนี้มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม

กก = ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคหลัก(ตามหลังหน่วยนามกรรมที่ขยาย) หรืออยู่ทางขวามือ และประโยคขยายนี้มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการรับรู้ประโยคความซ้อนภาษาไทย และศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กอายุต่างกัน 3 กลุ่ม ผลการวิจัยเสนอเป็นลำดับขั้นดังนี้

1. การเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนลักษณะต่าง ๆ ของเด็ก จะเสนอผลการเปรียบเทียบการรับรู้ตามลักษณะของประโยคดังต่อไปนี้

1.1 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามอยู่ท้ายประโยคหลัก กับการรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามแทรกอยู่ในประโยคหลัก แสดงในตาราง 2

1.2 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีโครงสร้างประธาน กริยา กรรม กับการรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา แสดงในตาราง 3

1.3 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ประโยคความซ้อนทั้ง 4 ลักษณะ คือ

ก. ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายหน่วยนามประธาน มีโครงสร้างประธาน กริยา กรรม (ปป)

ข. ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายหน่วยนามประธาน มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก)

- ค. ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายหน่วยนามกรรม มี
โครงสร้างประธาน กริยา กรรม (กป)
- ง. ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายหน่วยนามกรรม มีโครง
สร้าง กรรม ประธาน กริยา (กก)

แสดงในตาราง 4

2. การเปรียบเทียบผลการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กที่มีอายุแตกต่างกัน

แสดงในตาราง 5

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ประโยคความซ้อนระหว่าง
เด็ก 3 กลุ่มอายุ แสดงในตาราง 6 และ 7

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะเสนอตามลำดับต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบการรับรู้ประโยชน์ความซ้อนลักษณะต่าง ๆ ของเด็ก จะเสนอผลการเปรียบเทียบการรับรู้ตามลักษณะของประโยคดังต่อไปนี้

1.1 การเปรียบเทียบการรับรู้ประโยชน์ความซ้อนที่มีประโยคขยาย หน่วยงานอยู่ท้ายประโยคหลัก (กป และ กก) และการรับรู้ประโยชน์ความซ้อนที่มี ประโยคขยายหน่วยงานแทรกอยู่ในประโยคหลัก (ปป และ ปก) ได้ผลดังแสดง ในตาราง 2

ตาราง 2 คะแนนความถูกต้องและค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยชน์ความซ้อนที่มีประโยค ความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยงานอยู่ท้ายประโยคหลัก (กป และ กก) และ คะแนนความถูกต้องและค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยชน์ความซ้อนที่มีประโยคขยาย หน่วยงานแทรกอยู่ในประโยคหลัก (ปป และ ปก)

ลักษณะประโยคความซ้อน	กป และ กก		ปป และ ปก	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
เด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน - 5 ปี 6 เดือน N = 60	35	14.58	66	27.50

หมายเหตุ คะแนนรวมของความถูกต้องที่ควรจะเป็นของประโยคความซ้อน แต่ละลักษณะเท่ากับ 240

จากตาราง 2 แสดงว่าเด็กทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ประโยชน์ ความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยงานแทรกอยู่ในประโยคหลัก (ปป และ ปก) มากกว่ารับรู้ประโยชน์ความซ้อนที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคหลัก (กป และ กก) คือ ร้อยละ 27.50 และ 14.58 ตามลำดับ

2.1 การเปรียบเทียบการรับรู้ประโยชน์ขยายที่มีโครงสร้าง ประชานกริยา กรรม (ปป และ กป) และการรับรู้ประโยชน์ขยายที่มีโครงสร้าง กรรม ประชานกริยา (ปก และ กก) ได้ผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 คะแนนความถูกต้องและค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยชน์ขยายหน่วยงานที่มีโครงสร้าง ประชานกริยา กรรม (ปป และ กป) และคะแนนความถูกต้อง และค่าร้อยละที่เด็กรับรู้ประโยชน์ขยายหน่วยงานที่มีโครงสร้าง กรรม ประชานกริยา (ปก และ กก)

ลักษณะประโยค กลุ่มตัวอย่าง	ปป และ กป		ปก และ กก	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
เด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน N = 60	40	16.67	61	25.42

หมายเหตุ คะแนนรวมของคะแนนความถูกต้องที่ควรจะเป็นของประโยคขยายแต่ละลักษณะเท่ากับ 240

จากตาราง 3 แสดงว่าเด็กทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ประโยชน์ขยายหน่วยงานที่มีโครงสร้าง กรรม ประชานกริยา (ปก และ กก) ได้ถูกต้องกว่ารับรู้ประโยชน์ขยายหน่วยงานที่มีโครงสร้าง ประชานกริยา กรรม (ปป และ กป) คือร้อยละ 25.42 และ 16.67 ตามลำดับ

- 3.1 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ประโยชน์ความซื่อทั้ง 4 ลักษณะ คือ
- ก. ประโยคความซื่อที่ประโยชน์ขยายหน่วยงานประชาชน มีโครงสร้าง
ประชาชน กริยา กรรม (ปป)
  - ข. ประโยคความซื่อที่ประโยชน์ขยายหน่วยงานประชาชน มีโครงสร้าง
กรรม ประชาชน กริยา (ปก)
  - ค. ประโยคความซื่อที่ประโยชน์ขยายหน่วยงานกรรม มีโครงสร้าง
ประชาชน กริยา กรรม (กป)
  - ง. ประโยคความซื่อที่ประโยชน์ขยายหน่วยงานกรรม มีโครงสร้าง
กรรม ประชาชน กริยา (กก)

ได้ผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 คะแนนรวมของแต่ละร้อยละของความถูกต้องที่เด็กทั้งหมดรับรู้ประโยชน์ความ
 ซอนแต่ละลักษณะ (N = 60)

ลักษณะประโยชน์ ความซอ	คะแนนของประโยชน์ที่เด็กทุกคนตามและเข้าใจ ประโยชน์ความซอแต่ละลักษณะ	ร้อยละ
ปป	26	21.67
ปก	40	33.33
กป	14	11.67
กก	21	17.50

หมายเหตุ คะแนนรวมของความถูกต้องที่ควรจะเป็นของประโยชน์ความซอแต่ละ
 ลักษณะเท่ากับ 120

จากตาราง 4 แสดงว่าเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ประโยชน์ความ
 ซอลักษณะต่าง ๆ ได้มากน้อยตามลำดับดังนี้

1. รับรู้ประโยชน์ความซอลักษณะที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงานประธานและ
 ประโยชน์ขยายนั้นมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก) ได้มากที่สุด คือร้อยละ
 33.33 รองลงมาคือประโยชน์ความซอลักษณะที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงานประธาน
 ซึ่งมีโครงสร้างของประโยชน์ขยายเป็น ประธาน กริยา กรรม (ปป) ร้อยละ 21.67
 ส่วนประโยชน์ความซอที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงานกรรมนั้น ได้คะแนนความถูกต้อง
 ของการรับรู้เป็นอันดับสาม และสี่ คือประโยชน์ความซอที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงาน
 กรรม ซึ่งมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (กก) ร้อยละ 17.50 และประโยชน์
 ความซอที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงานกรรม ซึ่งมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม

(กป) ร้อยละ 11.57

2. รับรู้ประโยชน์ความซื่อที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงานแทรกอยู่ในประโยคหลัก (ปป และ ปก) มากกว่ารับรู้ประโยชน์ความซื่อที่มีประโยชน์ขยายหน่วยงานอยู่ท้ายประโยคหลัก (กป และ กก)

3. รับรู้ประโยชน์ความซื่อที่ประโยชน์ขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก และ กก) มากกว่าประโยชน์ความซื่อที่ประโยชน์ขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม (ปป และ กป)

2. การเปรียบเทียบผลการรับรู้ประโยชน์ความซื่อของเด็กที่มีอายุแตกต่างกัน โดยผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 คะแนนความถูกต้องและค่าร้อยละที่เด็กแต่ละระดับอายุรับรู้ประโยชน์

กลุ่มอายุ	คะแนนการรับรู้ประโยชน์	ร้อยละ
1. อายุ 3 ปี 6 เดือน - 4 ปี N = 20	24	15.00
2. อายุ 4 ปี 1 เดือน - 4 ปี 11 เดือน N = 20	28	17.50
3. อายุ 5 ปี - 5 ปี 6 เดือน N = 20	49	30.63

หมายเหตุ คะแนนความถูกต้องที่ควรจะเป็น เท่ากับ 160

จากตาราง 5 แสดงว่า เด็กอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน รับรู้ประโยชน์ความซื่อได้มากที่สุด คือ ร้อยละ 30.63 รองลงมาคือ เด็กอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึงอายุ 4 ปี 11 เดือน ร้อยละ 17.50 ส่วนเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี รับรู้ประโยชน์ความซื่อได้น้อยที่สุด คือ ร้อยละ 15.00

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ประโยชน์ความซื่อระหว่าง
เด็ก 3 กลุ่มอายุ ได้ผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความถูกต้องที่เด็ก 3 กลุ่มอายุ
รับรู้ประโยชน์ความซื่อ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	20.63	10.315	* 5.142
ภายในกลุ่ม	57	114.35	2.006	
รวม	59			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า เด็กแต่ละกลุ่มอายุ รับรู้ประโยชน์ความซื่อได้
แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อปรากฏว่าเด็กแต่ละกลุ่มอายุรับรู้ประโยชน์ความซื่อแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญ ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนน
ความถูกต้องที่เด็ก 3 กลุ่มอายุรับรู้ประโยชน์ความซื่อ ได้ผลดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนความถูกต้องที่
เด็ก 3 กลุ่มอายุรับรู้ประโยคความซ้อน

กลุ่มตัวอย่าง	อายุ 3/6 - 4 ปี	อายุ 4/1-4/11 ปี	อายุ 5 - 5/6 ปี
	$\bar{X}$	1.15	1.40
อายุ 3/6 - 4 ปี	1.15	0.25	1.35*
อายุ 4/1-4/11 ปี	1.40		1.10*
อายุ 5-5/6 ปี	2.50		
	r	2	3
$q\sqrt{\frac{MS_W}{n}}$	q.95 (r, 57)	2.86	3.40
	q.95 (r, 57)	0.9	1.07

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงว่าเด็กกลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี และเด็ก
อายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน รับรู้ประโยคความซ้อนต่างจากเด็กกลุ่มอายุ
5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเด็กกลุ่มอายุ 5 ปี ถึง
5 ปี 6 เดือน รับรู้ประโยคความซ้อนมากที่สุด ส่วนเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี 1 เดือน
ถึง 4 ปี 6 เดือน และเด็กกลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี รับรู้ประโยคความซ้อน
ได้ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ประโยชน์ความซื่อสัตย์ของเด็กรุ่น 3 ปี 6 เดือน ถึงอายุ 5 ปี 6 เดือน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ประโยชน์ความซื่อสัตย์ของเด็กรุ่นระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึงอายุ 5 ปี 6 เดือน

เห็นรวมรอบตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย เด็กชาย - หญิง ชั้นเด็กเล็ก อนุบาลปีที่ 1 และอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทัย และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา อายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 6 เดือน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับอายุ คือ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน สุ่มตัวอย่างมาในระดับอายุละ 20 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 60 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บัตรประโยชน์ความซื่อสัตย์ สำหรับให้เด็กพูดตาม
2. ตัวสักร์ สำหรับใช้ทดสอบความเข้าใจ

3. แบบบันทึกข้อมูล สำหรับบันทึกคำพูด และการทดสอบความเข้าใจ
4. แถบบันทึกเสียง และเครื่องบันทึกเสียง สำหรับบันทึกคำพูดของเด็ก

การดำเนินการวิจัย

1. การทดลองใช้เครื่องมือ ผู้วิจัยนำประโยคความซ้อนทั้ง 8 ประโยค ไปทดลองกับเด็กที่มีระดับอายุ 3 ปี - 6 ปี จำนวน 12 คน เพื่อศึกษาว่าเด็กระดับอายุใดจึงจะเริ่มรับรู้ สามารถพูดและเข้าใจสิ่งที่ผู้วิจัยพูดและอธิบาย แล้วผู้วิจัยนำผลที่ได้มาแยกเพื่อจัดกลุ่มอายุ

2. การทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำประโยคความซ้อนไปให้กลุ่มตัวอย่างพูดตามและทดสอบความเข้าใจโดยให้เคลื่อนย้ายตัวสัตว์ตามเนื้อหาในประโยคความซ้อนแต่ละประโยค โดยกระทำเป็นรายบุคคล ก่อนที่จะทำการทดสอบ ผู้วิจัยได้อธิบายวิธีการและสาธิตวิธีการพูดตามและการเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ตามเนื้อหา จนผู้รับการทดสอบเข้าใจวิธีการ เวลาที่ใช้ในการทดสอบเด็กแต่ละคนประมาณ 25 - 30 นาที คำพูดและการเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ของเด็กจะถูกบันทึกลงในแบบบันทึกข้อมูลที่จัดทำไว้โดยเฉพาะ และคำพูดของเด็กได้รับการบันทึกลงในแถบบันทึกเสียงด้วย ดังทรงส์

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หากการย่อยของคะแนนความถูกต้องที่เด็กได้รับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามอยู่ท้ายประโยคหลัก การย่อยของคะแนนความถูกต้องที่เด็กได้รับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยนามแทรกอยู่ในประโยคหลัก การย่อยของคะแนนความถูกต้องที่เด็กได้รับรู้ประโยคขยายหน่วยนามที่มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม การย่อยของคะแนนความถูกต้องที่เด็กได้รับรู้ประโยคขยายหน่วยนามที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา การย่อยของคะแนนความถูกต้องที่เด็กทั้งหมดได้รับรู้

ประโยชน์ความซนแต่ละลักษณะ และคาร์บอนของคะแนนความถูกต้องที่เด็กแต่ละระดับอายุรับรู้ประโยชน์ความซน

2. คำนวณหาความแตกต่างของการรับรู้ประโยชน์ความซนระหว่างเด็ก 3 กลุ่มอายุ ด้วยการใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 1 ตัวประกอบ โดยมีกลุ่มอายุทั้ง 3 ระดับ เป็นตัวแปรอิสระ

3. ทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ของเด็กแต่ละกลุ่มอายุ ด้วยวิธีการทดสอบของ นิวแมน คุลส์ (Winer, 1962 : 114 - 115, Kirk, 1968 : 91 - 93 และ ชูศรี วงศ์รัตน์ 2523 : 123 - 130) ดังนี้

สรุปผลการวิจัย สรุป

1. เด็กรับรู้ประโยชน์ความซนที่มีประโยชน์ขยายหน่วยนามแทรกอยู่ในประโยคหลักได้ถูกต้องมากกว่ารับรู้ประโยชน์ความซนที่มีประโยชน์ขยายหน่วยนามอยู่ท้ายประโยคหลัก

2. เด็กรับรู้ประโยชน์ความซนที่มีประโยชน์ขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา ได้ถูกต้องมากกว่ารับรู้ประโยชน์ความซนที่มีประโยชน์ขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม

3. เด็กรับรู้ประโยชน์ความซนลักษณะต่าง ๆ ได้ตามลำดับมากน้อยดังนี้

3.1 รับรู้ประโยชน์ความซนลักษณะที่มีประโยชน์ขยายหน่วยนามประธาน ซึ่งประโยชน์ขยายนั้นมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา มากที่สุด

3.2 รับรู้ประโยชน์ความซนลักษณะที่มีประโยชน์ขยายหน่วยนามประธาน ซึ่งประโยชน์ขยายนั้นมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม รองลงมา

3.3 รับรู้ประโยชน์ความซนที่มีประโยชน์ขยายหน่วยกรรม ซึ่งประโยชน์ขยายนั้นมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา ใต้น้อย

3.4-รับรู้อะไรเกี่ยวกับความซน ที่มีประโยชน์ขยายหน่วยนามกรรม ซึ่งประโยชน์ขยายนั้นมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม น้อยที่สุด

4. เด็กที่อายุน้อยกว่ารับรู้อะไรเกี่ยวกับความซนได้น้อยกว่าเด็กที่มีอายุมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของคะแนนการรับรู้ประโยชน์ความซนของเด็กแต่ละระดับกลุ่มอายุ ได้ผลดังนี้

4.1 เด็กกลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี และเด็กกลุ่มอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน รับรู้อะไรเกี่ยวกับความซนได้ไม่แตกต่างกัน

4.2 เด็กกลุ่มอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน รับรู้อะไรเกี่ยวกับความซนได้มากกว่าเด็กกลุ่มอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จันทระ ๒๕

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถกล่าวได้ว่า เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับอายุ มีการรับรู้ประโยชน์ความซนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะรับรู้ประโยชน์ความซนได้น้อยกว่าเด็กที่มีอายุมากกว่า คือ เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึงอายุ 4 ปี รับรู้อะไรเกี่ยวกับความซนได้น้อยกว่าเด็กที่มีอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึงอายุ 4 ปี 11 เดือน และเด็กอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึงอายุ 4 ปี 11 เดือน รับรู้อะไรเกี่ยวกับความซนได้น้อยกว่าเด็กอายุ 5 ปี 6 เดือน เมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละในตารางที่ 5 แต่เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่แล้ว ปรากฏว่าเด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึงอายุ 4 ปี 11 เดือน มีการรับรู้ประโยชน์ความซนได้ไม่แตกต่างกัน แต่เด็กทั้ง 2 กลุ่ม รับรู้อะไรเกี่ยวกับความซนได้น้อยกว่าเด็กอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 6 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าเด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึงอายุ 4 ปี 11 เดือน ได้คะแนนการรับรู้ใกล้เคียงกันมาก เด็กวัยนี้

จึงรับรู้ประโยคความซ้อนได้ใกล้เคียงกัน การสื่อสารกับเด็กด้วยประโยคความซ้อนนั้น จึงควรนำไปใช้กับเด็กที่มีอายุ 5 ปีขึ้นไป เพราะเด็กวัยนี้รับรู้ได้ดีกว่าเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ดังปรากฏในตาราง 5 ตาราง 6 ตาราง 7 นอกจากนี้ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี สามารถฟังและพูดตามได้ถูกต้อง แต่ยังไม่สามารถเคลื่อนย้ายตัวศัพท์ได้ถูกต้องตามเนื้อหาของประโยค ซึ่งถือได้ว่าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปี ไม่สามารถรับรู้ประโยคความซ้อนได้เหมือนเด็กที่มีอายุมากกว่า 5 ปี

แม้ว่าการรับรู้ประโยคความซ้อนของเด็กจะขึ้นอยู่กับระดับอายุก็ตาม เด็กทั้งหมดก็รับรู้ประโยคความซ้อนลักษณะที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลัก หรือประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยงานประธานได้ถูกต้องมากกว่าประโยคความซ้อนลักษณะที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคหลัก หรือประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายหน่วยงานกรรมเหมือน ๆ กัน โดยพิจารณาจากตาราง 2 และ 4 ซึ่งผลการวิจัยในข้อนี้ค้านกับผลการวิจัยของ ชอมสกี (Chomsky, 1965 : 13) มิลเลอร์ (Sheldon, 1974 : 5 อ้างอิงมาจาก Miller, 1962) บาร์ ฮิลเลล และคณะ (Sheldon, 1974 : 5 อ้างอิงมาจาก Bar-Hillel, และคณะ 1967) สมิธ (Sheldon, 1974 : 12 และ 17 อ้างอิงมาจาก Smith, 1970) โบรแกน (Sheldon, 1974 : 17 อ้างอิงมาจาก Brogan.) และเมนฮิก (Sheldon, 1974 : 17 อ้างอิงมาจาก Menyuk, 1969) ซึ่งพบว่า ประโยคความซ้อนลักษณะที่มีประโยคขยายหน่วยงานกรรม หรือประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคหลักนั้น รับรู้ได้ง่ายกว่าประโยคความซ้อนลักษณะที่มีประโยคขยายหน่วยงานประธาน หรือประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลัก และได้ผลตรงกับผลการวิจัยของเซลคอน ซึ่งได้ผลว่าการรับรู้ระหว่างประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลัก กับ

ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่ในประโยคหลัก กับประโยคความซ้อนที่มี
 ประโยคขยายอยู่ท้ายประโยคหลัก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจ
 เป็นเพราะในภาษาไทย คำไวยากรณ์ที่ปรากฏในประโยคความซ้อนลักษณะที่มีประโยค
 ขยายอยู่ท้ายประโยคนั้นมีมากกว่าในประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายแทรกอยู่
 ดังตัวอย่าง

- ปป - สิ่งที่ตีข้างยื่นบนหลังมา
 กป - มากระโตคข้ามกระต่ายที่ยื่นอยู่บนหลังมา
 ปก - หมตัวที่สิ่งโตกัดนอนตาย
 กก - หมวิ่งชนข้างที่สิ่งยื่นบนหลัง

นอกจากนี้ อาจเป็นเพราะในภาษาไทย ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยาย
 หน่วยงานกรรม ฟังแล้วมีการขาดตอนเพราะประโยคหลักได้ใจความสมบูรณ์ไปแล้ว
 ไม่จำเป็นต้องฟังส่วนที่ขยายอีก ดังตัวอย่าง จากลักษณะข้อผิดพลาดจากการพูดตาม
 และการเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ที่ผู้วิจัยได้พบ

หมวิ่งชนข้างที่มีสิ่งยื่นบนหลัง

เด็กจะพูดว่า "หมวิ่งชนข้างที่ยื่นบนหลัง" และเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ได้ถูกต้อง
 หรือพูดว่า "หมวิ่งชนข้างที่สิ่งยื่นบนหลัง" แล้วเคลื่อนย้ายตัวสัตว์เฉพาะส่วนแรกของ
 ประโยค คือ เด็กจับข้างชนหม หรือจับหมยื่นข้าง หรือจับหมชนข้าง

หรือประโยค ไก่ไล่จิกกระต่ายที่ถูกหมากัด

เด็กจะพูดว่า ไก่ไล่จิกกระต่ายถูกหมากัด

ไก่จิกกระต่ายที่ถูกหมากัด

ไก่ไล่จิกกระต่ายที่ไก่ไล่กัด

ไก่จิกกระต่ายกัด

ไก่จิกกระต่ายหมาถูกกัด

ซึ่งเด็กจะเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ได้ถูกต้องเฉพาะส่วนแรก คือ เด็กจับไกจิก
กระต่าย

ส่วนประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม และกรรม ประธาน กริยา นั้น เมื่อพิจารณาจากตาราง 3 และตาราง 4 ใ้ผลว่าเด็กรับรู้ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา ได้ถูกต้อง มากกว่าประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม ซึ่งค้านกับผลวิจัยของ ซินแคลร์ (Sheldon, 1974 : 20 อ้างอิงมาจาก Sinclair 1971) ที่ใ้ผลว่า เด็กมีแนวโน้มที่จะเข้าใจว่านามตัวแรกคือผู้กระทำ และนามตัวที่สองคือผู้ถูกกระทำ ไม่ว่าคำกริยาจะอยู่ในตำแหน่งใด เด็กจึงควรจะรับรู้ประโยคในลักษณะที่ประธานมาก่อนกรรม แต่ใ้ผลสอดคล้องกับ เซลคอน (Sheldon, 1974 : 73) ซึ่งพบว่า เด็กไม่ได้รับการรับรู้ประโยคขยายที่มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม ดีกว่าการรับรู้ประโยคขยายที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา การที่ใ้ผลเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กเข้าใจความหมายของประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา ได้มากกว่าประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม ดังจะเห็นได้จากคะแนนการรับรู้ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายหน่วยนามประธานมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก) และคะแนนการรับรู้ประโยคความซ้อนที่ประโยคขยายมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (กก) จากตาราง 4 เมื่อเปรียบเทียบจากการที่ประโยคขยายซึ่งมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา (ปก และ กก) และประโยคขยายมีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม ที่ใ้ขยายหน่วยนามเดียวกัน คือ หน่วยนามประธาน หรือหน่วยนามกรรม และอีกประการหนึ่ง ประโยคขยายที่มีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา นั้น มีแต่คำหลักที่เด็กคุ้นเคย และออกชื่ออยู่ติดกับหน่วยนามตัวแรก(ซึ่งอาจจะ เป็นหน่วยนามประธานหรือหน่วยนามกรรมก็ได้) ทำให้ฟังดูเป็นการเน้นคา เด็กจึงเข้าใจความหมายของประโยคขยายนั้นได้เร็วและง่ายขึ้น ดังตัวอย่าง

ประโยค หนูตัวที่สิงโตกัดจนอนตาย

หรือ หนูวิ่งชนช้างที่สิงขึ้นหลัง

ประโยคแรกนั้น ประโยคที่ขยาย (ส่วนที่ขีดเส้นใต้) มีคำหลัก คือ สิงโต กัด ที่เด็กคุ้นเคย (กรมวิชาการ 2508 : 23 - 33 และ โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา 2520 : 65 - 66) และคำไวยากรณ์ในประโยคขยายนี้ไม่มีเลย ทำให้เด็กเข้าใจความหมาย สามารถพูดตามได้อย่างถูกต้อง และสามารถเคลื่อนย้ายตัว สัตว์ได้อย่างถูกต้อง เป็นส่วนมาก ส่วนประโยคขยายประโยคต่อมาก็มีคำหลักที่คุ้น เคย คือ คำว่าสิง และขึ้น เด็กสามารถพูดตามและเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ได้ถูกต้องกว่า เมื่อได้ฟังประโยคขยายหน่วยนาม ซึ่งประโยคขยายนี้มีโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม ดังตัวอย่าง

ประโยค วัวตัวที่ยืนอยู่ใกล้มาเตะหนู

หรือ ม้ากระโดดข้ามกระทายที่ยืนอยู่บนหลังหมา

ประโยคขยายทั้งสองมีคำไวยากรณ์อยู่หลายคำ และคำหลักแม้จะคุ้นเคยแต่ ก็อยู่ไกลจากหน่วยนามที่ประโยคขยายนี้ขยายอยู่ ทำให้เด็กพูดตามได้ไม่ถูกต้องและ เคลื่อนย้ายตัวสัตว์ผิดพลาด หรือไม่ไ้เคลื่อนย้ายตัวสัตว์เลยก็มี ดังตัวอย่างจาก ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้วิจัยพบ เช่น

วัวตัวที่ยืนอยู่ใกล้มาเตะหนู

เด็กจะพูดทกคำไวยากรณ์ ตัว หรือ ตัวที่ หรือ อยู่ เป็น "วัวที่ยืนอยู่ใกล้ มาเตะหนู" หรือ "วัวยืนอยู่ใกล้มาเตะหนู" หรือ "วัวที่ยืนใกล้ ๆ มาเตะหนู" เป็นต้น เมื่อเด็กเคลื่อนย้ายตัวสัตว์ เด็กก็จับวัวเตะหนู หรือเด็กจับม้าเตะหนู หรือ จับหมูเตะวัว หรือจับหมูเตะม้า และไม่ได้จับวัวมายืนใกล้มาเลย เด็กจึงได้คะแนน การรับรู้ในประโยคความซ้อนลักษณะนี้น้อยลงไปบ้าง หรือประโยคม้ากระโดดข้าม

กระต่ายที่ยืนอยู่บนหลังหมา ก็ทานองเดียวกัน เด็กจะพูดว่า "ม้ากระโดดข้ามกระต่ายที่หลังหมา" "ม้ากระโดดข้ามกระต่ายที่บนหลังหมา" "ม้ากระโดดข้ามกระต่ายยืนบนหลังหมา" เป็นต้น และเคลื่อนย้ายตัวสัตว์โดยจับม้ากระโดดข้ามกระต่าย หรือจับม้ากระโดดข้ามกระต่าย ข้ามหมา มีเด็กน้อยคนมากที่จะจับกระต่ายยืนบนหลังหมา ประโยคขยายนี้จึงได้คะแนนการรับรู้ต่ำ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากตาราง 6 แล้ว จะเห็นได้ว่า การที่เด็กรับรู้ประโยคความซ้อนใดมากน้อยต่างกัน ขึ้นอยู่กับระดับอายุ เด็กอายุน้อยก็รับรู้ประโยคความซ้อนใดน้อย อายุเพิ่มมากขึ้นก็เข้าใจประโยคความซ้อนเพิ่มมากขึ้นตามลำดับดังคะแนนการรับรู้ที่เพิ่มขึ้นตามระดับอายุ จากตารางที่ 5 และเมื่อพิจารณาจากผลการรับรู้จากตาราง 4 แล้วพบว่า เด็กทั้งหมดรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายนามประธาน และประโยคขยายนั้นมีโครงสร้างกรรม ประธาน กริยา ได้ถูกต้องมากที่สุด นั้น เป็นเพราะว่าประโยคดังกล่าว (ปก) เด็กเข้าใจความหมายของประโยคได้ดี และพูดตามได้ถูกต้องดังเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งตรงกับความเห็นของ สโลบิน (Slobin, 1973 : 486) ที่ว่าเด็กเล็กจะพูดในลักษณะที่เน้นคำหลัก คำพูดที่คุ้นเคย คำไวยากรณ์จะหายไปหลายคำ ประโยคความซ้อนที่เด็กรับรู้ได้มากก็มีลักษณะตรงกับที่เด็กจะพูดตามธรรมชาติ คือ มีคำหลักที่คุ้นเคยมาก มีคำไวยากรณ์น้อยหรือไม่มีเลย เด็กทุกระดับอายุจึงรับรู้ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายนามประธาน และประโยคขยายนั้นมีโครงสร้าง กรรม ประธาน กริยา ได้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. จำนวนคำที่ใช้ในประโยคทดสอบควรมีเท่า ๆ กัน หรือใกล้เคียงกัน เพื่อป้องกันตัวแปรแทรกซ้อน คือความจำระยะสั้นของเด็ก

2. ข้อผิดพลาดที่ได้จากการพูดตามของเด็ก สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับภาษาได้ เช่น หากกระบวนการรับรู้ภาษา (acquisition procedure)
3. วิธีการให้เด็กพูดตาม สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาพัฒนาการ แต่มีข้อควรระวัง คือ ผู้วิจัยจะต้องพูดให้ชัดเจนเป็นธรรมชาติ เด็กบางคนกระตือรือร้นจะพูดแข่งขึ้นมาก่อนที่ผู้วิจัยจะพูดจบ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็กจำประโยคได้ไม่ถูกต้อง และอาจจะเข้าใจได้ไม่ครบถ้วน ควรย้ำให้เด็กรับทราบทุกครั้งก่อนที่ผู้วิจัยจะพูดประโยคทดสอบให้เด็กฟังว่า ให้ฟังให้จบ 2 ครั้ง ก่อนจึงจะพูดตามได้
4. ควรมีการแยกตัวแปรเพิ่มขึ้น เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ การศึกษาของบิดา มารดา เพศ สติปัญญาของเด็ก ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก เพื่อเปรียบเทียบผลแตกต่าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 2 บัญชี
คำต่าง ๆ ของเด็กวัยเริ่มเรียนในเขตจังหวัดพระนคร กระทรวงศึกษาธิการ
2509, 39 หน้า

จันทิภา ลิมปิเจริญ ความสามารถในการรู้จักถ้อยคำและเข้าใจคำของนักเรียน
อนุบาลในจังหวัดภูเก็ต วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524,
141 หน้า อัดสำเนา

จินตนา เนียมเปีย พัฒนาการทางภาษาคำนจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของ
ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2521, 79 หน้า อัดสำเนา

จินตนา สุทธจินดา พัฒนาการทางภาษาคำนชนิดและสัดส่วนของคำของเด็กก่อน
วัยเรียน วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2522, 101 หน้า อัดสำเนา

โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา การรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาลในกรุงเทพ
มหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 117 หน้า
อัดสำเนา

ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2523, 180 หน้า

นววรรณ พันธุเมธา ไวยากรณ์ไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มปป., 250 หน้า

ราตรี ชันวารช ลักษณะคำไวยากรณ์ในภาษาไทย วิทยานิพนธ์ อ.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2516, 421 หน้า อัดสำเนา

วิจิตร ภาณุพงศ์ โครงสร้างภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
มปป., 109 หน้า

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ ภาษาและภาษาศาสตร์ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2524, พิมพ์ครั้งที่ 3, 200 หน้า

สมทรัพย์ สุขอนันต์ พัฒนาการแห่งสังกัดทางถ้อยคำของเด็กชั้นคิดด้วยรูปธรรม
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520,
95 หน้า อัดสำเนา

Aitchison, Jean. The Articulate Mammal. London, Hutchinson & Co.
(Publishers) Ltd., 1976. 256 p.

Chomsky, C. The Acquisition of Syntax in Children from 5 to 10.
Cambridge, 1969. 126 p.

Chomsky, N. Aspects of Theory of Syntax. MIT. Press, 1965.

Crystal, David. Child Language, Learning and Linguistics. London,
Edward Arnold (Publishers) Ltd., 1976. 106 p.

Ervin - Tripp, Susan M. "Imitation and structural Change in Chil-
-dren's Language" in Studies of Child Language Development.
p 391 - 406 ed. by Charles Ferguson and Dan I. Slobin.
New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 645 p.

Fraser, Colin, Ursula Bellugi and Roger Brown. "Control of
Grammar in Imitation, Comprehension, and Production" in
Studies of Child Language Development. p. 465 - 485 ed. by
Charles Ferguson and Dan I. Slobin. New York, Holt, Rinehart
and Winston, Inc., 1973. 645 p.

- Ingram, Elizabeth. "Psychology and Language Learning" in The Edinburgh Course in Applied Linguistics Vol. II Papers in Applied Linguistics. p. 218 - 289 ed. by J. P.B. Allen and S Pit Corder. London, Oxford University Press. 1975. 376 p.
- Kirk, Roger E. Experimental Design : Procedures for the Behavioral Sciences. Belmont, Brooks/Cole Publishing Company. 1968. 577 p.
- Krasnen, Stephen D. "Effective Second Language Acquisition : Insights from Research" in The Second Language Classroom. p. 97 - 106 ed. by James E. Alatis, Howard B. Altman, Penelope M. Alatis. New York, Oxford University Press, 1981. 290 p.
- McNeill, David, "The Creation of Language by Children" in Studies of Child Language Development. p. 554 - 565 ed. by Charles Ferguson and Dan I. Slobin. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 645 p.
- Schlesinger, I.M. "A note on the relationship between psychological and linguistic theories" in Foundations of Languages. 3
- Sheldon, Amy Louise. The Acquisition of Relative Clauses in English. Indiana, Indiana University Linguistic Club, 1974. 88 p.
- _____. "Assumptions, Method and Goals in Language Acquisition Research" in Studies in First and Second Language Acquisition. p. 1-16 ed. by Fred R. Eckman and Ashley J. Hastings, Rowley Massachusetts, Newberry House Publishers, Inc., 1979. 218 p.

Slobin, Dan I. Psycholinguistics. Illinois, Scott, Foresman and Company, 1971. 148 p.

_____. "Cognitive Prerequisites for the Development of Grammar" in Studies of Child Language Development. p. 175 - 208 ed. by Charles Ferguson and Dan I. Slobin. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 645 p.

_____. "Studies of Imitation and Comprehension" in Studies of Child Language Development. P. 462 - 465 ed. by Charles Ferguson and Dan I. Slobin. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 645 p.

Slobin, Dan I. and Charles A. Welsh. "Elicited Imitation as Research Tool in Development Psycholinguistics" in Studies of Child Language Development. p. 485 - 497 ed. by Charles Ferguson and Dan I. Slobin. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 645 p.

Smith, Carlota S. "An Experimental Approach to Children's Linguistic Competence" in Studies of Child Language Development. P. 497 - 521 ed. by Charles Ferguson and Dan I. Slobin. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973. 645 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายการคำนาม - สรรพนาม และคำกริยาที่ได้จากรายงานการสำรวจประมวล
คำของเด็กวัยเริ่มเรียนในเขตจังหวัดพระนคร (กรมวิชาการ. 2508 : 23 - 36)
คำที่ขีดเส้นใต้ คือคำที่เลือกมาใช้

นาม - สรรพนาม

กฎหมาย	กระดุก	กระเป๋านั่งล้อ	ก๊อปปี้	กอล์ฟ!
กบ	กระตู่กบ	กระสอบ	กุ่ม	กะทะ
กรง	กระโถ	กระรอก	กวยเตี๋ย	กะละมัง
กรรไกร	<u>กระต่าย</u>	กล	กว้าง	กั้น
กระจก	กระถาง	กล้วย	แก้ว	ก๊วยข้าว
กระจาด	กระพอม	กลอง	กอก	กา
กระเช้า	กระโปรง	กลอง	กอน	กาแฟ
กระดาน	กระป๋อง	กลอง	กอนเมฆ	กางเกง
กระดาด	กระเป๋	กลางคืน	กอนหิน	กาง
กระดิ่ง	กระเป๋าสตางค์	กลางวัน	กอนอิฐ	กาย
การตูน	ขนมปัง	ขาว	ครัว	คาง
การแต่งงาน	ขบวน	ขาว	คราว	คาถา
การแสดง	ขบวนแห่	ขาวแกง	ครู	ควายขอย
กำลัง	ขยะ	ขาวของ	เครื่อง	คำสั่ง
กิ่งไม้	ขลุ่ย	ขาวโพค	เครื่องจักร	คิ้ว
กุง	ชวด	ขาวสาร	เครื่องใช้	คิม
กุญแจ	ชวดนม	ชีซ่า	เครื่องบิน	คูน
เกาอี้	ชวดยา	ชีผง	เครื่องมือ	คุณหลวง
เกือกม้า	ชวาน	เขา	ใคร	คอมพิวเตอร์

แก	ของ	เขาคิน	คดอง	งวง
แกะ	ของกิน	เข่ง	โคกน	งา
แกง	ของขวัญ	เข็ม	ควัน	งาน
แกว	ของเล่น	เข็มขัด	ความดี	งานศพ
ไก	ขอน	แขน	ความดีใจ	งู
ไก่งวง	ขอบ	ไซ	ความสะอาด	เงา
ไกแจ	ขัน	กน	<u>ควาย</u>	เวิน
ไกฟ้า	ขัน	คนกรัว	กย	จดหมาย
ขน	ขา	คนงาน	คอก	จุมุก
ขนม	ขา	คนรถ	คอน	จระเข้
ขนมจีน	ข้าง	คนร้าย	กั้น	จรรยา
จอ	โจร	ชอ	เค็ก	ตะพาน
จักร	แจกัน	ชิการ์	ไคโนเสา	ศึก
จักรยาน	ฉัน	แซ	ต้น	ศึกแทน
จันทร์เจ้า	ฉาก	ญาตี	ต้นไม้	ตั้ง
จาน	ชอน	ฐาน	ต้นหญ้า	<u>ทิว</u>
จิกโก	ชนะ	คนตรี	ทรอก	ทิวถลก
จิวโจ	ขัน	ควง	ตรา	ทิว
จิ้งจก	ข้าง	ควงจันทร์	เตร	ตา
จิ้งหรีด	ข้าง	ควงดาว	ตลก	ตำรวจ
จุก	ชาติ	ควงอาทิตย์	ตลาด	ตื่น
เจ้า	ขาม	คณ	ตอ	ศึก
เจ้าของ	ขาย	คอกกุดลามู	ตอน	ศึกตา
เจ้าชาย	ชาว	คอกเซอร์	ตะกร้อ	คน
เจ้านาย	ชาวนา	คอกไม้	ตะกร้า	ตุ้ม

เจ้าพนักงาน	ชาวมาน	คาน	ตะไกร	ตุ๋น
เจ้าเมือง	ซื่อ	คาบ	ตะเกียง	ตุ๋น
เจ้าหญิง	ตุค	คาม	ตะขอล	เตา
เจ้าหน้าที	เซอริ	คาย	ตะเซ	เตารีด
เจ้าอยู่หัว	เซื่อพัน	คาว	ตะโขง	เตาอบ
ใจ	เซือก	คิน	ตะปู	เตา
เคียง	ทองฟ้า	ชงชาติ	นั้น	นิทรรศการ
เคียงนอน	ทอนไม้	ชง	นา	นิทาน
ไค่ดูน	ทาง	นก	นาฬิกา	นิ้ว
ไค้ตะ	ทางรถไฟ	นกกระจอก	นาค	นี่
ถนน	ทา	นกระจอกเทศ	นางพยาบาล	นี้
ถวย	ทาเรือ	นกระตุง	นาย	โน่น
ตั้ง	ที่	นกระยาง	นายพราน	โน่น
ตั้งน้ำ	ที่วิ	นกระสา	นายอำเภอ	ในหลวง
ตั้ง	ที่	นกเขา	น้ำ	บริเวณ
ถาด	ที่คืบ	นกพิราบ	น้ำกอก	บว
กุง	ที่ทำงาน	นกยูง	น้ำแข็ง	บ่อน้ำ
กุงเท้า	ที่นอน	นกหวีด	น้ำชา	บันได
กุงมือ	ที่นั่ง	นม	น้ำตา	ข้าง
แถว	ที่ปัก	นมวัว	น้ำตาล	บ้าน
ทราย	ที่ล้างมือ	นมสด	น้ำนม	บุหรื
โทรทัศน์	ทุงนา	น้อง	น้ำปลา	เบ็ด
โทรทัศน์	ทุงหญ้า	นักเรียน	น้ำพุ	เบสบอล
ทหาร	เทา	นักหนังสือพิมพ์	น้ำลาย	เบียร์
ทอง	แท็กซี	นักเลนกล	น้ำส้ม	เบาะ

ทอง	ทอง	นั้น	น้ำหนัก	เบอร์
แบบ	ป้อม	แฉล	ฝน	พวก
ใบ	ป่า	ฉัก	ฝรั่ง	พวง
ใบไม้	ปาก	ฉ่า	ฝา	พอ
โอบ	ปากน้ำ	ฉ่าชีวีว	ฝาหม้อ	พอไก่
ประกาศ	ป้าย	ฉ่าเข็ดหน้า	ฝุ่น	พอกิ้ว
ประชาชน	ปี่	ฉ่านวม	ฝุ่น	พอบาน
ประทุ	ปึก	ฉ่ามังกา	เผือก	พอมค
ปรัก	ป็น	ฉ่ามูโตะ	พยาบาล	พัก
แปรงสี่พัน	ปู	ฉ่ามูที่นอน	พระ	พิคลม
ไปรษณีย์	ปู	ฉ่าหม	พระจันทร์	พินธุ์
ปลอก	ปูน	ฉี่เสื่อ	พระอาทิตย์	พาย
ปลอง	ปูนซีเมนต์	ฉิ่ง	พระเจ้าแผ่นดิน	พาเรค
ปลองไฟ	เบ็ด	ฉู่	พระราช	พีชี่
ปลา	เปียนโน	ฉูชาย	พระราชินี	พิน
ปลาหมึก	แป้นไม้	ฉูโดยสาร	พระเอก	พิน
ปลาไหล	ไปป์	ฉูราย	พริก	พี
ปลาย	ผง	ฉูหญิง	โพรง	พิน้อง
เปล	ผม	ฉูใหญ่	เพลง	พีสาว
เปลือกแก	ผลไม้	ผแนเสียง	เพลงชาติ	พิน
พุง	มอเตอร์ไซค์	แม่ไก่	ไม้หนึบ	รถบรรทุก
พุ่มไม้	มะเขือ	แม่ครัว	ยอด	รถพยาบาล
เพื่อน	มะเขือเทศ	แม่ค้า	ยักษ์	รถไฟ
แพะ	มะพร้าว	แมมค	ยา	รถมา
แพทย์	มะม่วง	แมลิ่ง	ยาแกง	รถเมล์

ฟอง	มัน	แม่ครัว	ยาสี่พัน	รถมอเตอร์ไซด์
พื้น	มา	แมง	ยา	รถยนต์
ฟ้า	มานั่ง	แมงดา	ยาง	รถราง
ฟาง	มาคายน	แมงมุม	ยาย	รถสองล้อ
พื้น	มาน	แมว	ยายแก่	รถหวอ
ฟุตบอล	มีด	แมวน้ำ	ยี่ราห์	รม
ไฟ	มีด	แมลง	ยุง	รองเท้า
ไฟแช็ค	มีด	แมลงปอ	รถ	รองเท้าบูท
ไฟฉาย	เมฆ	แมลงวัน	รถเข็น	รอบ
ไฟฟ้า	เม็ด	ไมโครโฟน	รถจักร	รอย
แฟ้ม	เม็ดข้าว	ไม้	รถจักรยาน	รอยเท้า
ภาพ	เมน	ไม้กวาด	รถจี๊ป	ระฆัง
ภาพยนตร์	เมล็ด	ไม้ขีด	รถถัง	ระบา
ภูเขา	เมือง	ไม้เท้า	รถแท็กซี่	รัง
มด	แม่	ไม้ลัด	รถแทรกเตอร์	รังนก
รังผึ้ง	โรงเรียน	ลูกกะเจียบ	ลูกหมา	เวลาดา
รั้ว	โรงแรม	ลูกไก่	ลูกหมู	แว่นตา
ราง	โรงหนัง	ลูกแกะ	ลูกหิน	ไวตามิน
ราง	โรงหม	ลูกควาย	ลูกแอปเปิล	สกรอเบอร์รี่
ร้าน	ลม	ลูกเจียบ	เล้า	สตาจค์
ราว	ลด	ลูกข้าง	เลข	สแตมป์
รู	ละคร	ลูกเชอร์รี่	เล็บ	สถานี
รูป	ดั่ง	ลูกนก	เลม	สนาม
รูปปั้น	ลำ	ลูกน้ำ	เลื่อย	ส้ม
รูปภาพ	ลาซาร	ลูกบอล	โศก	ส้มโอ

เรา	ลาน	ลูกเบ็ด	วัด	สมุด
เรือ	ลาย	ลูกมา	วัน	สระ
เรือบิน	ลิเก	ลูกแมว	วันที่	สวน
เรือใบ	ลิง	ลูกล่อ	วันคริสต์มาส	สวนสัตว์
เรื่อง	ลิ้น	ลูกสิง	วัว	ส้ม
เรือน	ลิ้นชัก	ลูกโลก	วาว	สะพาน
แรด	ลุง	ลูกวัว	วิทยาการ	สัญญา
โรง	ลูก	ลูกศร	วิทย์	สัตว์
โรงนา	ลูกทรง	ลูกเสือ	วันสิ้น	สามแยก
โรงพยาบาล	ลูกกอล์ฟ	ลูกเสือสำรอง	เวลาที่	สาย
สายบัว	เสื้อแต่งงาน	หมวก	เหล่า	หีบเพลง
สายไฟ	เสื้อผ้า	หมวกกะโล่	เหล็ก	หุ่น
สายยาง	แสง	หม้อ	หวง	หนู
สายสร้อย	แสงไฟ	หม้อ	หวี	เห็ด
สำนักงาน	ใส่กรอก	หม้อข้าว	หวิด	แหง
สิงโต	ใส่เคียน	หมอน	หูด	อุง
สี่	ศพ	หมา	หอ	อเมริกา
สุนัข	เศษ	หมาจิ้งจอก	ห้อง	อย่าง
สุนัขจิ้งจอก	หงอน	หมาป่า	ห้องทำงาน	อะไร
เสา	หญ้า	หมาก	ห้องน้ำ	อัน
เสาธง	หญิง	หมากเก็บ	ห้องสมุด	อากาศ
เส้น	หนอน	หมากรุก	หอย	อาหาร
เส้นหมี่	หนัง	หมี่	หัว	อ่าง
เสียง	หนังสือ	หมู	หัวผักกาด	อาน
เลียน	หนังสือพิมพ์	หมูบาน	หัวรถจักร	อ้าย

เลื้อ	หน้า	เหือก	หัวหน้า	อ้ายเซ
เลื้อโคร่ง	หน้าตาง	เหี่ยว	หาง	อีกา
เลื้อคาว	หน้าที	เหี่ยวทอง	ห่าน	อูฐ
เลื้อลาย	หนาม	หลัง	หีน	แอบเปิด
เลื้อ	หนู	หลังคา	หีบ	ไอศกรีม
				ชิโป

กริยา

กก	กวาด	แกะ	ข้าม	คล้าย
กม	แกว่ง	ขด	ขาย	กล
กระจาย	ไกว	ขน	เข้	คุด
กระโจน	กอด	ขโมย	ขึ้น	คุดม
กระชอก	กอด	ขยี้	ขึ้น	กวง
กระตัก	กัก	เขย่า	ชุก	ควม
กระตัก	กั้น	เขยื้อน	ชู	ควร
กระเด็น	กั้น	ชวน	ชูค	ควัก
<u>กระโถก</u>	กาง	ขวาง	เช่า	กว่า
กระหีบ	กำ	ขวิด	เซ็น	กว่า
โกรธ	กำดั่ง	แขวน	เขียน	กอย
กลม	กั้น	ไขว้	แข่ง	กะมำ
กลับ	เกา	ขอ	ไข	คัน
กลัว	เกาะ	ขอบคุณ	ไข	ควม
กล้า	เกง	ขบใจ	คง	กาย
กลาย	เกิด	ข้ง	คน	ควราม
ถลิ่ง	เก็บ	ซัด	คววญ	คิต
กลม	เกี่ยว	ชัน	ควอม	คิตถึง

แก่ง	แก	ชัย	คลอง	คืบ
กวาด	แก้ไข	ขาด	ตลอด	กิน
คือ	จะ	จุด	เชื้อ	กิ่ง
คืบ	จัก	โถม	แซ	คือ
คืบ	จัก	ชง	ไซ	คิม
เคบ	จับ	จน	ชน	คู
เกาะ	จาง	ชม	ชน	คู
เคียว	จาย	ชมเชย	ชอน	คู
เคียว	จำ	ชวน	ชอน	เค็ด
มา	จัก	ววย	ชอม	เคิน
เมียน	จิบ	ชอน	ชอม	เคินทาง
วง	จุด	ชอบ	ชัก	เคินเลน
งอ	จุง	ระแงง	ซ้ำ	ไค
งัด	จวบ	ชัก	ซ้ำ	ไคยีน
งับ	เจ็บ	ชัก	ชุก	โคค
แงะ	เจอะ	ชิด	คม	โคน
จก	แจก	ชี้	คัต	ตก
จบ	โจน	ชื้อ	คำ	ตกใจ
จม	ฉวย	ชุนชุม	คั้น	ตกปลา
จอง	ฉาย	เรา	ตี	ตกลง
จ้อง	ฉีก	เชิญ	ตีใจ	ต้ม
จอก	ฉืด	เช็ด	กีด	ทรวจ
เตรียม	ตื่น	ฉายรูป	เท	บอก
ทอ	เตะ	ถีบ	เทา	บอก
ตอก	เคน	ถึง	เทียบ	บั้ง

ทอง	เต็นรำ	ถื่อ	เหี่ยว	บึงคัม
ตอน	เต็ม	ถู	แทง	บิค
ตอย	แตะ	ถูก	แทน	บิน
ตะโกน	แตก	ไถ	โทรศัพท์	บีย
ตะกรูบ	แคง	ทรง	นอน	เบน
ตะปบ	แคงงาน	ทราบ	นอนหลับ	เบียค
ตะลิ่ง	แคงตัว	ทอง	นั่ง	เบียว
ตัก	ไค	หักท่าย	นัค	แบก
ตั่ง	ถล่ำ	หับ	นั้บ	แบน
ตัก	ถวาย	ทา	นีก	โยก
ตาก	ถวายบังคม	ท่า	นีกถึง	ป่น
ทาม	ถอด	ทาบ	นุง	ประกาก
ทาย	ถอน	ท่า	แนะนำ	ประชุม
ทา	ถอย	ทำงาน	โน	ปรึกษา
ทิด	ถัก	หึ่ง	นค	แปรง
ที่	ถาม	หิม	บน	โปรย
ที่ลังกา	ถาย	หุข	บรรทุก	ปลด
ปลอย	ไป	พา	มุค	ร่อง
ปลอม	ฉลัก	พาย	เมา	ร่องเพลง
ปลอย	เฉลอ	พิมพ์	เมื่อย	ร่องให้
ปลิว	โฉล	หุง	โมโท	รอน
ปลุก	ผา	พุด	ยก	ระบาย
เปลี่ยน	ผาน	แพ	ขอบ	รัก
ป่วย	ผิว	พ่อง	ย่า	รักษา
บ้อน	ผูก	พัก	ยิง	รัก

ปะ	เผา	พัง	ปืม	รับ
ปัก	ฉับ	พิค	ปิ่น	รับประทาน
ปัก	เผ่า	พัน	ปิ่น	รับ
ปับ	พบ	พาค	ปึง	ราคา
ปับ	พน	พิน	เปียม	ริค
ปา	พยท	ม้วน	เปี่ยม	ริอ
ปิค	พยาบาล	มอง	แยง	รัม
ป็น	พอก	มอบ	โยก	รัม
ปู	พัก	มัด	โยน	รัมจัก
เป่า	พัง	มา	รค	เริ่ม
เปิด	พัน	มี	รวม	เริ่มตน
เป็น	พับ	มุง	รอ	เรียก
เรียน	เลน	เวียน	ลับ	หมค
โรย	เลีย	สง	ลาด	หมอบ
ลง	เลียยง	สงลับ	ลี	หมุน
ลบ	เลียว	สงสาร	ลีบ	เหมื่อน
ลวง	เลือก	เสกัจ	ลูก	หยค
ลอ	เลือน	แสดง	ลูบ	หยอก
ลอ	เลื่อย	สนุก	ลู	หยอน
ลอง	แล	สบาย	เสก	หีบ
ลอค	แลเห็น	สระ	เสียใจ	หยุด
ลอม	แลก	สร้าง	เสียบบ	เหยียบ
ลอย	แลบ	สลบ	ไล่	เหย
ลัก	แลน	สลัก	หก	หลง
ลา	ไล่	สวค	หกคะเมน	หลน

ลา	วน	สวน	กลม	หลบ
ลาก	วา	สวย	หงาย	หลอก
วาง	วาง	สอง	หนี	หลับ
ลั่น	วาค	สอน	หนีบ	หลีก
ลุ่ม	วายน้	สะคุก	หมุน	หลุด
ลูก	วัง	สะบัก	เหน้อย	เหลียว
เลา	ไว	สั่ง	หม	เหลือ
ไหล	หัก	หายใจ	โหน	อาบ
หวง	หัน	หาว	ให้	อาบน้ำ
หวี	หัน	หิว	อด	อิม
เหวียง	หัวรอ	หิว	อม	อุม
ไหว	หัวเราะ	หุง	อย่า	เอา
หอ	หา	เห	อยาก	เอน
หอบ	หาม	เหา	อยู่	เอียง
หอม	หาม	เหาะ	ออก	เอื่อม
หอย	หาม	เห็น	อา	แอบ
หัก	หาย	แห	อ่าน	โอด

ภาคผนวก ข

ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากการวิจัย

ลักษณะข้อผิดพลาดนี้ แบ่งตามพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมา โดยนับความถี่เป็นเกณฑ์
ซึ่งจะแสดงในตารางต่อไปนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	ความถี่ที่เกิด
1. ตกคำไวยากรณั ์ ั้ว ั้วที่ ี่ ็อยู่ บน ูก	71
2. พุคตามไม่ถูกตอง แลเคลื่อนย้ายตัวสัตัวถูกตอง ส่วนหนึ่ง	62
3. พุคตามไม่ได้ ็คือพุคตก พุคณึค แลเคลื่อนย้าย ตัวสัตัวไม่ได้	87
4. เคลื่อนย้ายตัวสัตัวใถูกตอง แลไม่ถูกตองตาม ลำดับเนื้อหาในประโยค	23
5. ตกคำหลัก	14
6. นำประธานของประโยคหลักไปเป็นประธาน ของประโยคขยาย หรือนำกรรมของประโยค ขยายมาเป็นกรรมของประโยคหลัก	3
7. เปลี่ยนคำกริยา แลเคลื่อนย้ายตัวสัตัวใบบ้าง	3
8. เคลื่อนย้ายตัวสัตัวถูกตองเพียงครั้งเดียว แล ไม่ถูกตองตามลำดับ ็คือถูกตองเฉพาะส่วนที่ เป็นประโยคหลัก	39
9. เคลื่อนย้ายตัวสัตัวถูกตองตามเนื้อหา แล ตามลำดับใได้เพียงครั้งเดียว ็คือถูกตองใน ส่วนที่เป็นประโยคขยาย	19

ลักษณะข้อผิดพลาด	ความถี่ที่เกิด
10. เคลื่อนย้ายตัวสัทที่ไม่ถูกต้องทั้งหมด	35
11. เด็กไม่สามารถเคลื่อนย้ายตัวสัทได้ตามเนื้อหา จึงไม่กระทำ	2
12. เคลื่อนย้ายตัวสัทผิด โดยการนำหน่วยนาม คำแรกในประโยคหลัก กระทำกับหน่วยนาม กรรมในประโยคขยาย	6
13. เคลื่อนย้ายตัวสัทผิด เพราะแยกประโยคไม่ ถูกต้อง โดยนำเอาหน่วยนามกรรมในประโยค ขยายไปเป็นหน่วยนามประธานของประโยคหลัก	5
14. ใช้กริยาผิด ทำให้ผิดความหมาย	1
15. ตกคำหลัก และเปลี่ยนความหมาย	2
16. เปลี่ยนรูปประโยคใหม่ แต่ความหมายคงเดิม	4
17. เปลี่ยนแปลงรูปประโยคเล็กน้อย และความหมาย เปลี่ยนไป	2